



Biblioteca Centrală
Regională
Flacăra, Deva

ANUL XVI NR. 32 (636) — 5 august 1967

flacăra



O VALOROASĂ INIȚIATIVĂ

În incinta Cabinetului de partid al orașului București s-a deschis recent o vastă expoziție organizată din inițiativa și sub îndrumarea Comitetului Orășenesc de Partid al Capitalei.

Expoziția furnizează un tablou informativ al realizărilor și perspectivelor a 70 de întreprinderi industriale bucureștene în lumina ultimelor cifre de plan.

«Cabinetul orășenesc de informare tehnică-economică» prezintă materialele grupate pe teme, cuprinzând cele mai importante sectoare ale producției industriale.

Exponatele, fie că ilustrează sistemul informațional, fie că se referă la documentația tehnică (500 000 cărți tehnice și științifice) sau la munca de creație propriu-zisă, reflectă transpunerea în viață a directivelor Plenarei C.C. al P.C.R. din decembrie 1966 cu privire la reducerea prețului de cost prin mecanizarea și automatizarea proceselor de producție, prin folosirea resurselor proprii ale întreprinderilor, prin gospodărirea cât mai atentă a fondurilor de investiții.

Ingineri, economiști, cercetători dau informații de specialitate vizitatorilor. Se asigură, de asemenea, vizionări de filme documentare, consultații și expuneri mai largi privind anumite teme industriale.

Expoziția va fi deschisă în tot cursul lunii august.



PROTEJAREA MOZAICULUI

Zilele acestea s-au terminat — după șase ani — lucrările unei construcții moderne, ridicată din beton și sticlă, în scopul protejării mozaicului de la Constanța. Începând de sâmbăta trecută turiștii au acces în interiorul noii construcții. Cercetarea mozaicului se face de la distanță (de la 80 cm la 2 m), circulându-se pe terase suprapuse la diferite niveluri.

Paralel cu construirea clădirii de protecție a construcției antice, Direcția monumentelor istorice a restaurat și partea din edificiu de sub terasă cu mozaic unde se aflau un șir de încăperi boltite care serveau, în antichitate, drept depozite de mărfuri.

După cum ne informează șeful șantierului de restaurare — tov. Alex. Panait — lucrările pentru protejarea monumentului vor continua până ce și o altă serie de încăperi aflate în interiorul clădirii vor fi restaurate.

cîțiva pași prin piață...

București. O dimineață frumoasă de august. E luna în care, precum se știe, roșiile, ardeii grași, vinetele, piersicile, meretele și perele vâratice sau prunele ar trebui să se reverse în piețe ca dintr-un corn al abundenței. Când, dacă nu în aceste zile, vom mânca ieftin o roșie cărnoasă sau un fruct zemos de prima calitate? Cum stau însă lucrurile din acest realist punct de vedere în pietele

Capitalei?

Nu se poate nega că, de cîteva zile, o oarecare abundență de produse legumicole de o calitate în general acceptabilă se remarcă în cele mai multe dintre piețe. Multe din ele, mai frumos expuse la vânzare, selecționate în raport cu prețul, în cantități suficiente, imbie pe cumpărător. E un semn că măsurile luate pentru îmbunătățirea a-

provizionării încep să dea roade. Numai că lucrurile nu sînt încă duse pînă la capăt. Bunăoară, vizitînd consecutiv, la începutul acestei săptămîni, cinci piețe bucureștene (printre care Halele centrale Obor și Piața Unirii) am făcut această uimitoare constatare: în cursul unei întregi dimineți de august în nici unul din zecile de compartimente «Legume și fructe» cercetate nu se găseau aproape de loc spre vânzare fructe care să-și merite numele. Pentru că cele cîteva caise stilcitate sau mere pădurețe (întîlnite pe ici, pe colo) nu pot fi confundate cu ceea ce consumatorul dorește să cumpere în august. De ce să ne mai mirăm, în cazul acesta, că producătorul particular și mai cu seamă intermediarul, vinde pe piață piersicile cu 14 și 12 lei/kg, iar pepenii galbeni cu 5 și 4 lei/kg?

În ce privește legumele, chiar dacă, așa cum am arătat, ele au fost aduse în cantități suficiente, în privința prețurilor trebuie remarcat că ele nu au coborît încă la nivelul sezonului în care ne aflăm. O roșie frumoasă (de ce n-o găsim și la unitățile statului sau ale C.A.P.?) o găsești la producătorul particular cu 4 și chiar 5 lei/kg, iar ardeii grași se vînd farmaceutic: 2-3 bucăți la leu. Nejustificat de ridicat rămîne prețul vinetelor.

În piețe s-au luat unele măsuri menite să facă aprovizionarea cumpărătorilor în condiții mai bune. Tovarășul **Mihai Vasile**, responsabil pe pietele din raionul 16 Februarie, ne arată de pildă că în ultimele zile s-a interzis unor cooperative agricole de producție care veneau cu marfă de proastă calitate s-o mai pună în vânzare. Una din ele este cea de la Popești-Leordeni, al cărei

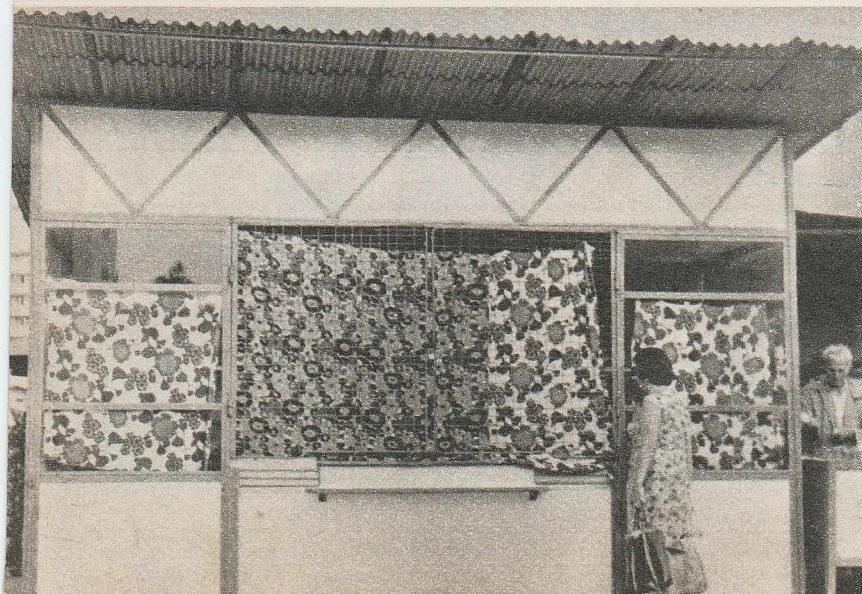
camion cu legume a fost pur și simplu întors din drum. Tot tovarășul **Mihai Vasile** e de părere că pentru o mai bună organizare și reglementare în comerțul cu legume-fructe ar trebui ca în toate piețele să concure la vânzare și unități ale Gostat, care în general au produse de mai bună calitate. De altfel, aceeași opinie o împărtășește și tov. **Dumitru Nicolae**, administratorul Halelor centrale Obor, unde unitățile Gostat strălucesc prin absență...

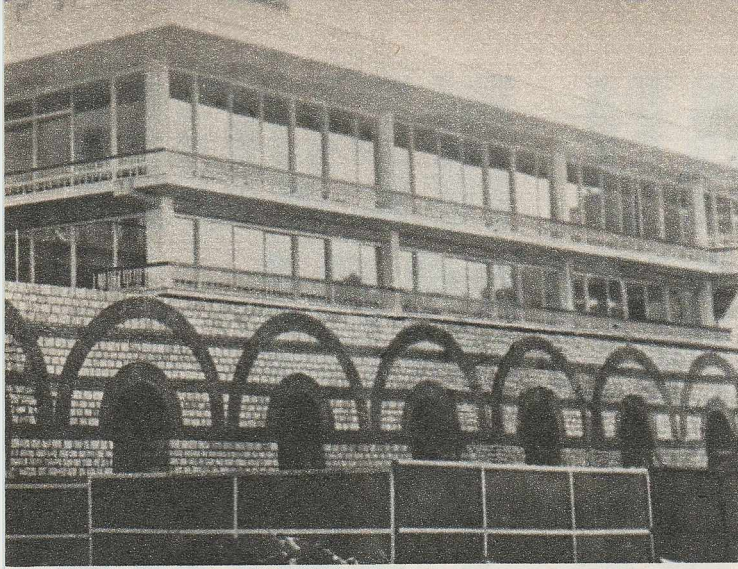
Am mai aflat un lucru interesant și semnificativ pentru lipsurile din pietele noastre: cele mai bune C.A.P. care aduc legume și fructe pe piață fixează prețurile acasă la ele, cum se spune, «din burtă», fără a cunoaște realitatea pieței. Ce consecințe are acest lucru? Că delegatul care vine cu marfa la piață este constrîns de prețul fixat birocratic să rămînă adesea cu marfa nevîndută, cum s-a întîmplat cu C.A.P.-Vărăști (rn. Oltenița), căreia i s-a stricat o mare cantitate de ardei grași fiindcă prețul de 4 lei fixat era nerealist.

Ce spun cetățenii? **Manea Constantin**, funcționar, și **Ion Constantin**, muncitor, ambii din Bd. Păcii, și **Georgeta Stoica**, gospodină, din str. Minodorii 5, se plîng cu toții, pe bună dreptate, de proasta aprovizionare a pieței «Militari». Mărfuri puține, nu de cea mai bună calitate, iar soluția la care trebuie să recurgă — producătorul particular — este costisitoare.

Întreaga populație a primit cu o vie satisfacție măsurile recent luate de C.C. al P.C.R., menite să înlăture rapid și radical neajunsurile semnalate și să îmbunătățească substanțial activitatea pentru aprovizionarea consumatorilor din toată țara cu legume și fructe din abundență, de bună calitate, la prețuri avantajoase.

**E. DASCĂLU
B. SURU**
Fotografii de **Elena GHERA** și
G. AGAPIAN





ATENȚIE LA... OBRAZUL ORAȘULUI!

În general, și e bine așa, tindem cu toții să «fim puși la punct» în orice moment, să arătăm mereu, dacă se poate, o față proaspătă, o cămașă imaculată etc., etc. Pe plan edilitar «cochetăria» se aplică aspectului orașului mai ales în punctele sale «cheie»: gară și centru. Noului sosit i se imprimă pe retină această primă imagine. Să fie oare o întâmplare că cea mai prost întreținută stradă a Pașcanilor e tocmai cea din spatele gării? Case degradate, într-o rină, prăfuite, dughene cum rar cred că s-ar mai afla în vreun alt loc. Am luat cunoștință la sfatul popular de planul de sistematizare și construcție a orașului (elaborat de D.S.A.P.C.-fași). Se prevăd investiții de 56 milioane lei. Până aici totul e bine. Case noi, oraș nou. Doar că planul mai sus-amintit preconizează construc-

ții oriunde, numai pe Strada Gării și pe Calea Moldovei nu. Ba, urmîndu-se nu știu ce indicații de «îndesire» (termenul aparține proiectantului) a centrului, actualele spații verzi pe care zburdă câteva sute de copii vor fi reduse la dimensiuni ridicole de 15/10 metri, adică echivalentul suprafeței unui apartament! Cele șapte-opt blocuri nu aici își aflau locul, ci lingă gară sau pe Calea Moldovei, de unde începe drumul național 28 A. Se pare că pășcănenii au fost puși în fața unui fapt împlinit: proiectul a fost întocmit fără să se ia în considerare obiecțiile sfatului popular. O altă anomalie: drumul național 28 A e prevăzut să treacă tocmai prin... centrul orașului. Vă închipuiți plăcere pe localnici cînd în plimbările duminicale vor fi claxonați de mașini avînd viteze de 70-80 km pe oră (doar e șoseală). Și aici s-au făcut intervenții propunîndu-se devierea șoselei pe străzile Abator-Vatra Eternității pentru a se ocoti centrul. Pînă acum nici un răspuns. D.S.A.P.C.-lasi se ține tare pe po-

ziții. Nu se știe cine va învinge. Pînă una alta, două străzi de o urîțenie aproape înimaginabilă strică fața orașului. Păcat.

Mihai HETCO

FĂRĂ SUPĂRARE!...

Emilian D. Popescu a fost un as în lumea falsificatorilor (drept care, din cei 54 de ani ai săi, peste 22 i-a trăit în pușcărie). Acum e o epavă — însă nu chiar atît de inofensivă. Nu mai falsifică acte publice dar scrie denunțuri calomnioase, în primul rînd la adresa propriei familii.

— Eu nu comit nici un fel de infracțiuni — pretinde fostul falsifica-

tor. Dar el denunță pe I.A., fata fratelui lui, că și-a determinat o întrerupere de sarcină omorîndu-și fătul, în timp ce femeia... mai are două luni și naște! Cum vine asta?

— Păi reclamația am făcut-o ca să obțin de la ea o datorie de 400 lei.

Pînă la urmă organele de anchetă au dovedit că și datoria e o invenție. Dar pentru asta s-a consumat mult timp. Emilian D. Popescu (zis Gorj, zis Cristea Dumitrescu etc., etc.) nu se mai consideră infractor pentru că nu mai falsifică acte și semnături. Dar nu știe, mai bine zis se face că nu știe, că denunțul mincinos, calomnia, sînt pedepsite de lege. Dacă «nu știe», o va afla cu ajutorul... justiției. Fără supărare!...

Bazil DUNĂREANU

DIN BACĂU LA SATU-MARE

O ciudată «suprapunere» teritorială și... administrativă. Fotografia este făcută în orașul Satu-Mare.

Inevitabilul cilindru de ațișe gazduiește, între un anunț microbistic și o reclamă de circ, o dispoziție (Publicația nr. 29 582/1967) privind interdicerea claxonatului în... Bacău.

Dacă Sfatul popular Satu-Mare vrea să informeze pe localnici asupra dispozițiilor sfaturilor populare din alte regiuni nu trebuie să fie îngrijorat: are material berechet. Regiunea Bacău a mai elaborat pînă la amintita înștiințare cel puțin 29 581 publicații neafișate la Satu-Mare și, dacă mai socotim publicațiile celorlalte 14 regiuni care încă nu au stat în atenția gospodarilor din Satu-Mare, putem să-i asigurăm că nu există temeuri de îngrijorare. Numai să fie destui cilindri de ațișaj.



◀ Așa arată o unitate «Legume și fructe» de pe Bd. Păcii.

— Ce fructe aveți?
— Giște — glumește responsabilul. Fructe n-am mai primit de 5 zile — a daugă el, de data asta fără să mai glumească.

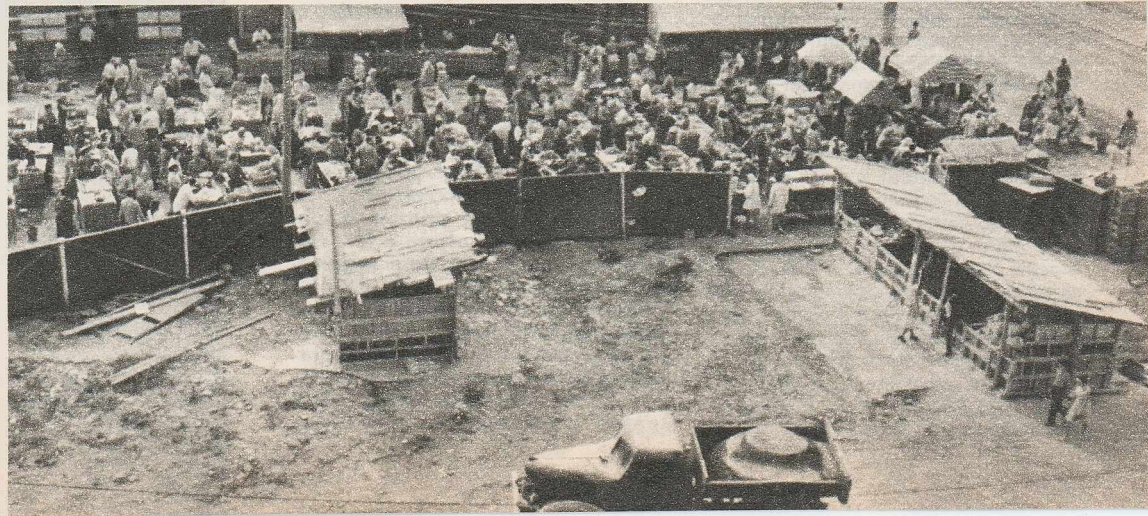


▶ 12 (doisprezece) lei kg de piersici. În august! Nu căutați în altă parte că nu le mai găsiți nici pe astea... (Piața Unirii).



◀ Cît ați plătit pepenașul?
— Pepenaș?... Mă iertați! E ditai pepenele. Cel puțin, după preț. Mă costă 5 lei și 10 bani!

▶ O piață urită la înfățișare: prăfuită de parcă în cartier n-ar exista apă, cu gheretele dărăpănate; nimic nu te îmbie la cumpărat. Și asta într-unul din cele mai noi cartiere ale Capitalei: Militari.



RECOLTELE N-AU NEVOIE NUMAI DE PLOAIE



Avionul este un mijloc modern și eficace de răspîndire a îngrășămintelor.

Dezvoltarea impetuoasă a populației globului și menținerea unei pronunțate creșteri demografice stă de multă vreme în atenția specialiștilor care se ocupă cu problemele alimentației. Este oare amenințată omenirea — într-o epocă de certă înflorire a științei și tehnicii — de spectrul foamei? Glasuri pesimiste nu lipsesc, dar cea mai mare parte a oamenilor de știință sînt de acord că planeta are încă destule resurse pe care nu le-a pus în valoare: milioane de hectare de pămînt necultivat, milioane de hectare de ogoare lucrate rudimentar, planctonul, algele... Calculele estimative arată că mărind producția pe ogoarele existente ele ar putea hrăni 9 miliarde de oameni. Dar care sînt mijloacele capabile să mărească în așa măsură producția agricolă? Iată pe cele principale: mecanizarea muncilor agricole, irigațiile, îmbunătățirea soiurilor, îngrășămintele chimice și antidăunătorii. Consumul îngrășămintelor chimice, relativ și timid pînă acum 20-30 de ani, a crescut vertiginos. De altfel specialiștii apreciază că din efectul însumat al tuturor măsurilor mai sus enumerate care trebuie luate pentru asigurarea unei productivități maxime a ogoarelor, 40% revin îngrășămintelor. Dar care este situația îngrășămintelor la noi în țară?

ÎNGRĂȘĂMINTELE ÎN CINCINAL

— Pentru realizarea cantității de îngrășămintele chimice planificate în cincinal — ne spune tov. ing. Atanase Diaconescu, adjunct al ministrului industriei chimice — au intrat sau urmează să intre în funcțiune noi unități producătoare la Combinatul chimic Tg. Mureș, Combinatul chimic Turnu-Măgurele, Combinatul chimic Craiova și se dezvoltă capacitatea de producție a Combinatului chimic Făgăraș. Prin intrarea în funcțiune a noilor capacități și extinderea celor existente, ca urmare a fondurilor de investiții alocate acestei ramuri, a fost posibil ca producția de îngrășămintele chimice să fie în 1966 de circa 8 ori mai mare decît în 1959. La sfîrșitul cincinalului se vor produce 1 320 000 tone de îngrășămintele substantă activă, din care 1 088 000 tone azot. Din totalul îngrășămintelor cu azot 40% se vor

livra sub formă de azotat de amoniu, 30% sub formă de uree, 25% îngrășămintele complexe.

— Cu toate că în 1966 și în primul semestru al acestui an industria chimică și-a îndeplinit — pe ansamblu — planul producției globale, există rămîineri în urmă la anumite produse, situație care influențează activitatea unor unități sau sectoare economice. Un asemenea sector este agricultura. Producția de grîu este bună în acest an, dar cu cît ar fi fost ea mai mare dacă Ministerul Industriei Chimice ar fi livrat întreaga cantitate de îngrășămintele prevăzută?

— Într-adevăr, în primele 6 luni din acest an agricultura a fost lipsită de circa 50 000 tone îngrășămintele chimice. Nerealizarea planului de producție se datorește, în principal, ministerului nostru, care nu a pregătit temeinic desfășurarea lucrărilor de investiții și punerea lor în funcțiune. S-au făcut greșeli în contractarea unor insta-



lații cărora nu li s-au verificat la timpul potrivit performanțele tehnice și economice. Întreruperile de producție la unele instalații s-au datorat unor erori în proiectare. La lipsurile proprii s-au adăugat și cele ale colaboratorilor noștri: Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini care nu a livrat utilajele la termenele planificate și Ministerul Construcțiilor pentru Uzine Chimice și Rafinării care nu a asigurat un ritm satisfăcător de execuție pe șantier. Sînt în curs de aplicare ample măsuri pentru atingerea parametrilor proiectați și asigurarea unei producții ritmice la unele instalații de la Turnu-Măgurele și Craiova. Aici lucrează acum brigăzi cu experiență îndelungată în acest domeniu. Se preconizează, printre altele, înlocuirea unor utilaje existente, precum și abordarea unor noi metode de pregătire și de promovare a cadrelor. Se urmărește îmbunătățirea substanțială a activității de contractare, proiectare și punere în funcțiune a noilor instalații.

Randamentul pe care îl dau unele instalații de la Combinatul chimic de la Craiova — și nu numai de aici — rămîne încă, în pofida măsurilor care se iau, nesatisfăcător. Suplimentările proiectului cu 600 milioane lei n-au dus la o atingere palpabilă a parametrilor proiectați. După cum s-a remarcat la Consfătuirea pe țară a lucrătorilor din industria chimică, punerea în funcțiune a noii linii de îngrășăminte de la combinatul de la Craiova cu trei luni mai devreme ar fi adus o producție suplimentară de 75 000 tone uree și 75 000 tone azotat de amoniu.

▶ Experimente cu porumb la o «casă de vegetație»...

▼ Uzina de superfosfați și acid sulfuric-Năvodari: îngrășămintele ambalate sînt gata să ia drumul ogoarelor.



Valoarea acestora se ridică la importanta sumă de 200 milioane lei! «Neadmițindu-se nici un fel de concesii la calitatea lucrărilor — spune tovarășul Nicolae Ceaușescu la Consfătuirea pe țară a lucrătorilor din industria chimică — este necesar să se asigure totodată scutirea termenelor de dare în folosință a noilor obiective, ținîndu-se seama de faptul că la noi aceste termene sînt încă foarte lungi, uneori de circa două ori mai mari decît în țările avansate».

IERBICIDELE LA ORDINEA ZILEI

O agricultură înaintată presupune în primul rînd realizarea unei productivități mari, cu brațe de muncă puține. După statisticile internaționale, popu-

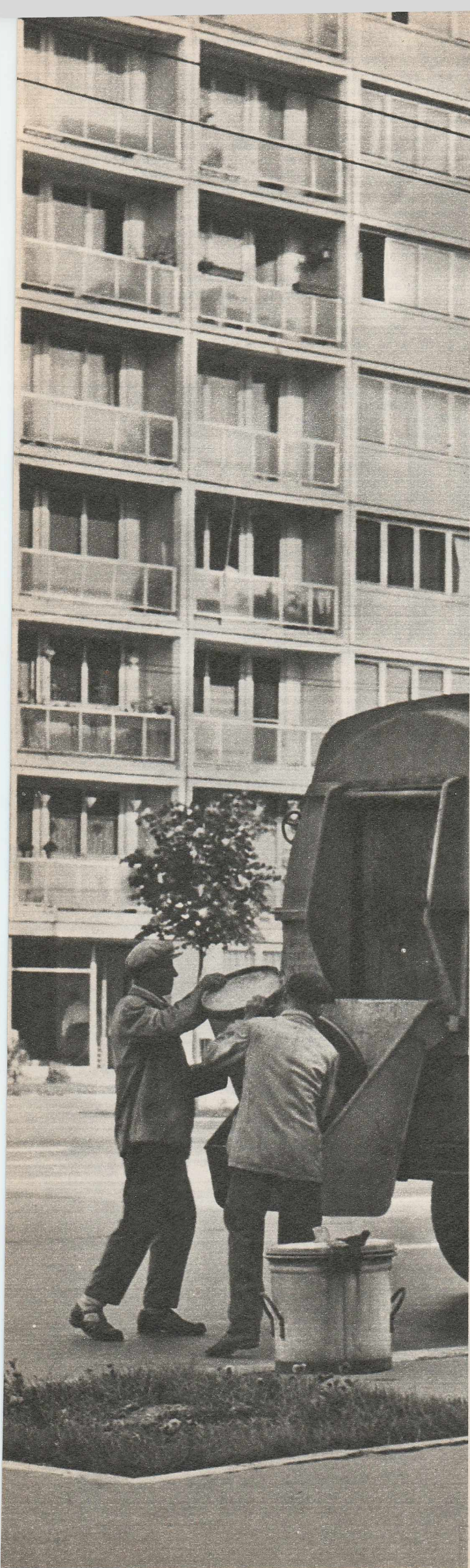
lația activă care lucrează în agricultură se prezintă astfel: Anglia 4%, S.U.A. 4-5%, Belgia 9%, R.F. a Germaniei 11%, Franța 21%, Italia 24% etc. Eliberarea unei mari părți a brațelor de muncă se datorește în primul rînd mecanizării și ierbicidelor. Consumul ierbicidelor a atins în unele țări cantități importante: S.U.A. 62 644 tone, Japonia 40 344 tone, Canada 9 686 tone, Polonia 2 990 tone, Iugoslavia 2 960 tone etc. Chimistii au reușit să sintetizeze circa 1 000 de produse cu acțiune ierbicidă, dintre care aproximativ 200 sînt mai cunoscute. Industria chimică românească pune însă la dispoziția agriculturii prea puține ierbicide: diclordon sodic, paraclor sodic, triacetone etc. Se poate afirma că sîntem foarte departe de nivelul cerut de o agricultură modernă în ceea ce privește fabricarea și folosirea ierbici-

delor. Rezultatele experimentale obținute în ultimii ani la Fundulea demonstrează cît de urgentă și de necesară este aplicarea substanțelor ierbicide. Dacă cu treizeci de ani în urmă pentru a cultiva un hectar de porumb de la arăt pînă la recoltat era nevoie de 300-500 ore/om, dacă mecanizarea din ultimii cincisprezece ani a diminuat această cifră la 210-250 ore/om, experiențele au demonstrat că ierbicidele reduc lucrările la 20-30 ore/om. Specialiștii afirmă că se poate cultiva porumb fără nici o prașilă manuală și nici mecanică folosind ierbicide (atrazin), ceea ce înseamnă o adevărată revoluție în cultura acestei plante. După estimările specialiștilor cel puțin 100 000 de hectare din totalul celor cultivate cu porumb se cala-

Cornel BOZBICI

(Continuare în pag. 20)





60 000 de cutii (pubele) sînt golite la fiecare două-trei zile. Așa se adună anual în București aproape 1 000 000 metri cubi de gunoi.

E ora 23. Pe asfaltul Pieței Romane se mișcă de colo-colo un uriaș aspirator de praf. Parcă ar dansa pe o scenă uriașă. Singurii spectatori: trecătorii întîrziți. Ceva mai tîrziu, aspiratorului îi ia locul o măturătoare mecanică. Face și ea cîteva piruete. Baletul pe asfalt continuă: vine la rînd, în formația de zbor a cocorilor, o «baterie» de stropitori...

Astfel începe în multe locuri ale Bucureștiului asaltul la care sînt supuse piețele, bulevardele și străzile orașului. Scopul acestei bătălii? Menținerea aspectului civilizat al Capitalei. Pe scurt, curățenia.

Capitala, așa cum s-a dezvoltat ea în ultimii ani, se numără printre orașele mari ale Europei. Suprafața totală a străzilor ei depășește 20 milioane mp. Numărul lor: 6 000 (mai mult decît avea Parisul în 1959). Însirate cap la cap, toate aceste străzi ar putea alcătui o șosea lungă de 2 000 km — cam cît un drum între București și capitala Elveției. Așadar, o suprafață urbană vastă care trebuie permanent îngrijită, dichisită, înfrumusețată.

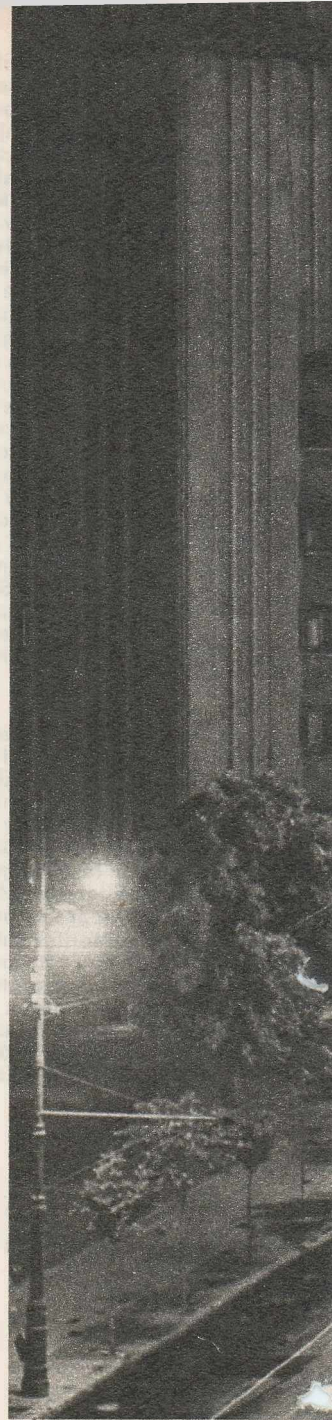
În ce măsură se fac toate acestea? Se ține oare seama de faptul că în secolul în care trăim gradul de curățenie a unei capitale constituie însăși cartea ei de vizită? Și, în sfîrșit, care-i contribuția cetățenilor la menținerea curată a orașului lor? Acelor întrebări vom încerca să le dăm răspunsul în rîndurile ce urmează.

★

Pentru ca Bucureștiul să se «spele bine pe dinți» se folosește — după cum ne informează directorul adjunct al serviciilor de salubritate, tov. Zaharia Lîlă — o cantitate medie zilnică de 2 500 000 litri de apă. Tot zilnic, «forțe mecanizate» desfășurate pe scară largă (peste 300 de măturători mecanice, aspiratoare de praf, foarte moderne, autostropitori etc.) «lustruiesc» asfaltul Capitalei, iar mai mult de 3 000 de oameni n-au altă atribuție decît de a se ocupa de toaleta Bucureștiului. Tradusă în bani, toată această bătălie pentru întreținerea curată a Capitalei costă anual cam 50 milioane lei...

Și totuși, la începutul primăverii Bucureștiul, pe care-l dorim cît mai curat, cît mai frumos, s-a ales cu o «notă proastă în catalog» pentru felul cum serviciile sale de salubritate și-au dus activitatea. Mai precis, o serie de observații critice ce au fost aduse prin presă au avut darul să scoată în lumină deficiențele în acest sector al activității gospodărești. Intervenția a avut efect: o vastă acțiune întreprinsă de serviciile salubrității, conjugată cu o acțiune cu caracter obștesc, a făcut ca aspectul orașului să fie înfrumusețat. Această «ofensivă a curățeniei» suscită însă o întrebare: de ce e nevoie de «acțiuni sezoniere», cum se numesc asemenea intervenții, și de ce nu se desfășoară ele ritmic?

Să spunem lucrurilor pe nume: Bucureștiul, așa cum îl vedem azi, s-a extins foarte mult. Noile și modernele cartiere au făcut ca diametrul de azi al orașului să depășească 30 de km. În schimb, nu în aceeași măsură Sfatul popular al Capitalei a mărit și parcul de utilaje necesar menținerii curățeniei. El a rămas aproape același ca în urmă cu cîteva ani, cînd nu exista nici Drumul Taberei și nici Bercenii sau Baba Novac. Cîteva utilaje de mare randament, achiziționate în ultima vreme, nu sînt, desigur, suficiente. Pe de altă parte și numărul celor care întrețin curate străzile cu «măturica și fîrașul» devine din ce în ce mai mic (e vorba de o profesiune pe cale de dispariție; oamenii respectivi evoluează azi spre



Miezul nopții: stăpîn absolut pe marele bulevard e doar o baterie de... dușuri. O vedeți înaintînd în formația de zbor a cocorilor...

Cine și-a lăsat aici (pe terasa restaurantului «Rapid» din bd. 1848) «cartea de vizită»?





nile au învădat trotuarele; pe str. Măgura Odobești, la nr. 14 (Giulești), gunoiul nu s-a ridicat timp de 10 zile; în microraiioanele 2-3 din Drumul Taberei nu s-au măturat aleile. Au fost zile când nu s-a măturat nici chiar în centru, pe str. Luterană sau Budiștea-nu. Cu toate acestea salubritatea a încasat bani pentru asemenea prestări. Ca să nu se mai repete astfel de situații s-au luat măsuri. Primo: vom controla după un plan ora și data întreținerii străzilor; secundo: de acum înainte Banca Națională nu va plăti operația de curățare fără confirmarea noastră» (ing. I. Pîrșan, șef controlor pe lângă gospodăria comunală a Sfatului popular 16 Februarie).

«Pe străzile centrale se depun eforturi vizibile pentru a menține curățenia străzilor. În Floreasca, la fel. Sînt însă străzi cum sînt cele din Colentina sau din Pantelimon unde lipsa unor dotări edilitare corespunzătoare (canalizare etc.) împiedică efectuarea în bune condiții a curățeniei. E o racilă mai veche care ar trebui cît mai curînd remediată. Se cere mai multă inițiativă și din partea salubrității» (Ion Grosu, vicepreședinte al Sfatului popular al raionului 1 Mai).

★

De pe străzile și din locuințele Bucureștiului se colectează anual aproape 1 000 000 mc de gunoi (contribuția zilnică a fiecărui locuitor e de circa 2 kg). Unde ajunge pînă la urmă această mare cantitate de gunoi? O înghite o imensă groapă aflată la capătul Șoselei Pantelimon! Mijlocul acesta de neutralizare a reziduurilor menajere este la ora asta cu totul nepotrivit cu aspectul și cu dezvoltarea de azi a Bucureștiului.

S-a întocmit acum doi-trei ani, la cererea Sfatului popular al Capitalei, un studiu în legătură cu problema neutralizării gunoiului prin folosirea de metode moderne. Se preconizau două soluții: prima — posibilitatea cremării gunoaielor în instalații centralizate (crematoriile rîci, pe cartiere sau blocuri, s-au dovedit ineficiente în toată lumea), valorificîndu-se energia rezultată din ardere prin producerea de abur sau chiar prin producerea de energie electrică. A doua metodă — transformarea gunoaielor menajere în așa-numitul «compost». Adică transformarea lor pe cale chimică și prin mijloace mecanice în îngrășămînt agricol.

Deocamdată însă nici una dintre cele două soluții propuse nu-i pe cale de a fi realizată. Poate — așa cum ni se spune — după... 1972. Nu s-ar putea mai înainte? Noi credem că da. Depinde însă de eforturile pe care le vor depune gospodarii orașului pentru obținerea cît mai curînd a fondurilor necesare; în cazul de față, absolut necesare, căci nu-i admisibil ca în deceniul al șaptelea al secolului al XX-lea un oraș de talia Bucureștiului să-și depoziteze gunoaiile în gropi.

★

«E greu să faci curat, dar e și mai greu să păstrezi curățenia» — spune un proverb din bătrîni. Așa zic și gospodarii Capitalei dacă-i întrebi de modul cum se îngrijesc de întreținerea orașului.

Întreprinderea de salubritate a Bucureștiului (I.S.B.) are, desigur, păcatele ei (le-am relevat mai sus), dar nici «contribuția» cetățenilor la menținerea curățeniei străzilor nu-i întotdeauna dintre cele mai strălucite. Iată: în fiecare zi I.T.B. emite pentru călătorii din tramvaie, autobuze și troleibuze

(Continuare în pag. 8)

amprente pe asfalt

de F. URSEANU

Fotografii de Elena GHERA

profesioni calificate). Efectul? Ni-l mărturisesc deschis înșiși conducătorii întreprinderii de salubritate: mai sînt multe străzi sau străduțe în care nu ajunge măcar tîrnul măturătorului, altele care sînt curățate doar la cîteva zile sau la o săptămînă... Aceasta-i situația. Asemenea ecouri vin și din altă parte:

«Locatarii din noile blocuri din bd. 1 Mai și Calea Griviței ni se plîng permanent că gunoaiile menajere nu-s ridicate de salubritate la orele și zilele stabilite» (ing. Aurel Zafiu, șeful sectorului gospodărie comunală al raionului Grivița Roșie).

«În cartierul Militari (pe străzile Bisericii, Dîmboviței sau pe bd. Uverturii) buruie-





peste 2 500 000 de bilete. Nici măcar 25 la sută din aceste bilete nu ajung în cutiile fixate în fiecare stație. A arunca pe trotuar bilete de tramvai, hirtii mototolite, mucuri de țigară, resturi de alimente, ambalaje etc. pare să fie o deprindere care s-a înrădăcinat adânc. Iar cei care fac acest lucru nu pot fi calificați altfel decât dușmani ai curățeniei publice.

Altceva. Serviciul de salubritate al orașului a pus pînă acum la dispoziția cetățenilor 60 000 de cutii de tablă pentru gunoi (așa-numitele pubele). Deși numărul acestor cutii e deocamdată mic (ni se spune că pînă în 1970 vor mai fi împărțite încă 50 000), se găsesc totuși unii cetățeni care le dau cu totul altă întrebuințare. În cartierul Floreasca — de pildă — pubele noi au devenit cutii de păstrat cărbuni. În altă parte a orașului, de data aceasta pe strada Mircea Vasilescu (raion Nicolae Bălcescu), gunoierii au ridicat din curtea casei cu nr. 26 și au deșertat în mașina care colectează reziduurile menajere o pubelă în care nu era gunoi ci (fiți atenți!) slănină, cîrnați de porc, scrumbii de Dunăre, borcane cu grăsimi, platouri cu piftie, mușchi de vacă, telemea, brînză de vacă, sifoane etc. Unul din locatarii casei transformase cutia de tablă în... frigider. În schimb, gunoiul era probabil dus în stradă cu ligheanul sau aruncat peste gard pe loc viran.

Nu ne oprim aici. Mai sînt și alți dușmani ai curățeniei Capitalei: șoferii de pe basculante care lasă pe asfaltul străzilor o diră interminabilă de moloz (chiar cei care lucrează la construcțiile din centrul orașului), unii dintre constructorii de blocuri care-și extind activitatea pînă dincolo de trotuare, reparatorii de conducte de gaz sau de electricitate (vezi în str. Sfinților sau pe Sergent Nițu), care după terminarea intervențiilor își lasă «cartea de vizită» la fața locului ș.a.m.d. Ce măsuri s-au luat împotriva unor asemenea încălcări repetate ale normelor elementare de igienă a orașului? După cîte aflăm, totul se reduce la mici amenzi.

▲ **Amprente pe asfalt... Sau ce se poate vedea de la etajul cinci al unei clădiri din Piața 1848.**

► **Unde nu vede ochiul... salubrității puteți vedea dumneavoastră. (Sub podul Basarab.)**

▼ **Plouă, nu plouă, un duș e întotdeauna binevenit...**



Măsuri mai severe? Nu s-au prea luat și nu se iau. La fel a căzut în desuetudine vechea măsură de a se aplica pe loc o amendă de 5 lei oricărui trecător prins că murdărește strada. Chiar dacă se descotorosește numai de ambalajul unei cutii de țigări sau de un bilet de tramvai. N-ar fi oare oportun ca această măsură să fie reconsiderată? După cum ar fi oportună și aplicarea unor amenzi mai «consistente» celor care depozitează gunoiul pe stradă, nu respectă curățenia în jurul caselor etc. (Caragea Vodă și mai tîrziu Alexandru Moruzi — amintesc documentele — fixaseră o amendă de 2 taleri de argint pentru fiecare grămăjoară de gunoi găsită în fața casei; și aceasta într-o vreme îndepărtată, cînd Bucureștiul nu era ca cel de azi.)

Așadar, sancțiuni pentru cei care atentează la curățenie, pînă cînd unii dintre scumpii noștri concetățeni vor înțelege că Bucureștiul, pe care oaspeții săi îl găsesc azi atît de frumos, trebuie să fie și curat în aceeași măsură.

căldură mare



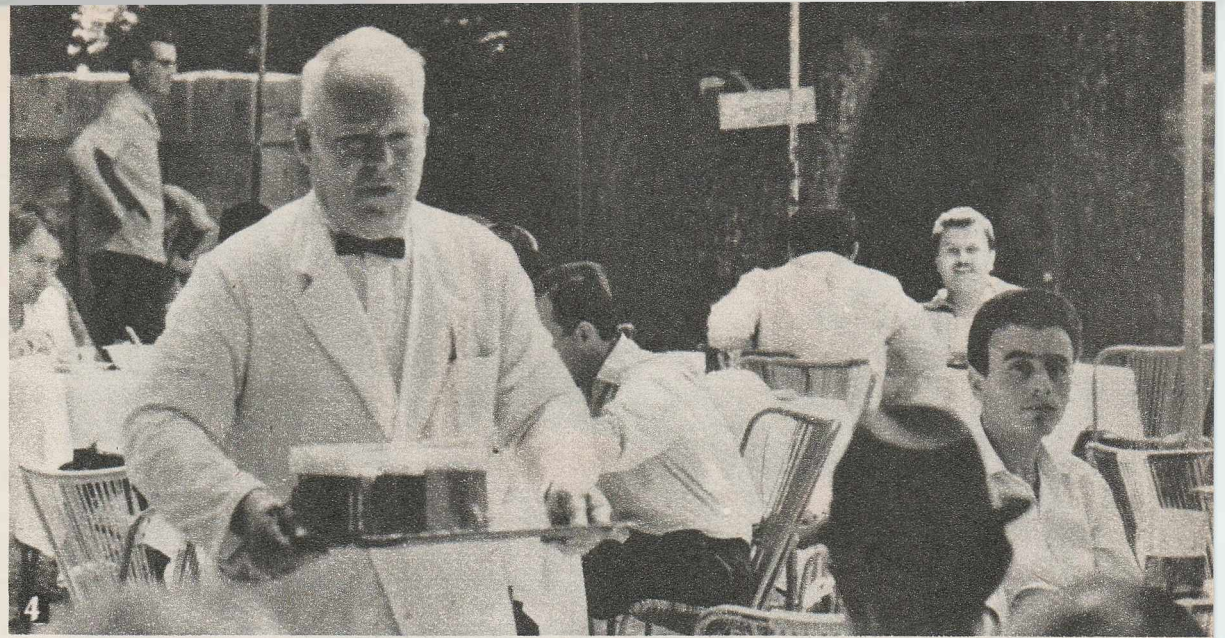
Descoperind mai zilele trecute că a înfruntat cu succes una dintre cele mai grozave arșițe posibile în Europa (nici mai mult nici mai puțin — a confirmat-o doar și termometrul: 36 grade C la umbră), bucureșteanul s-a emoționat. În consecință, s-a grăbit să ia toate măsurile pentru ziua următoare, despre care semne sigure (inclusiv buletinul meteorologic) i-au dat să înțeleagă că va fi la fel de înșorită și de fierbinte.

La drept vorbind, împotriva caniculei nu poți întreprinde decât un singur lucru: să i te supui. Nu e vorba, firește, de supunere în orice condiții. Căldura devine supărătoare mai ales când sifonul, cu toate amestecurile denumite pe scurt siropuri, «se evaporă» sau când gheața, topită înainte de a deveni... sfert, se transformă subit într-o marfă rară. Or, Trustul local de cofetării și răcoritoare, care asigură toate acestea în cantități suficiente... iarna, ne-a făcut destule surprize neplăcute la acest capitol. Și au avut parte de ele nu numai ghinionistii. Dar supărările cetățeanului chinuit de arșiță se risipesc ca umbra în momentul când omul ajunge la ștrand, unde canicula își pierde ca prin farmec răutatea devenind blîndă și cumsecade. Încolo zăpușeală și nimic mai mult. Asfalt semifluid, Snagovul și pădurea Băneasa (plus alte locuri mai umbroase din preajma Capitalei) transformate în bulevarde aglomerate, ventilatoare, dușuri reci, înghețată (cu tonele pe zi) — însă arsenalul caniculei e mult mai cuprinzător.

Fotoreporterul a surprins câteva aspecte edificatoare. Iată-le.

Radu NICOARĂ
Fotografii de Eugen IAROVICI





(Continuare
în pag. 21)

1 În sfârșit aici e mai bine. Dar pînă să ajungi la malul lacului trebuie să înduri cu stoicism toate chinurile transportului în comun.

2 E o mare bucurie să fii drumeț însetat și să întâlnești în cale un chioșc cu răco-ritoare... reci.

3 O tentație irezistibilă pentru oameni de toate vîrstele, dar (după părerea cofetarilor) mai ales pentru cei mici: înghețata.

4 O halbă de bere care nu se lasă așteptată și e rece, și spumoasă. Aceasta e dorința cea mai... fierbinte a cetățeanului însetat.

5 Tot apa e mai bună.





exp

◀ **Streliziya, o frumoasă plantă portocalie cu «pinteni» violeți, de origine din Brazilia, a fost prezentată de orașul București.**

Un exemplar de Lotus nymphaea, o raritate prin culoarea lui neobișnuită, a fost prezentat de regiunea Crișana. De altfel planta este considerată monument al naturii și ocrotită ca atare.

Sub acest titlu — care dezvăluie de fapt și conținutul — a avut loc recent la Timișoara o manifestare pe care am dori-o cât mai des repetată și în alte orașe din țară. Într-adevăr, nu ne explicăm de fel raritatea unei expoziții floricole într-o țară în care dragostea pentru frumusețile naturii are tradiții atât de adânci, într-o țară în care cîntecul popular începe de obicei cu «foaie verde de...», «frunzuliță de...», «floricică de...», iar din ferestre și balcoane rareori lipsesc ghivecele cu flori.

Dar, în sfîrșit, poate că începutul s-a făcut tocmai cu *Expoflora '67* care a prilejuit bănaștenilor reafirmarea ambițiilor lor de a fi «fruncea». În orice caz, organizatorii expoziției merită din plin calificativul de frunzași: pentru inițiativă, pentru îndeplinirea ireproșabilă a misiunii dificile de gazdă, pentru bun-gust multilateral manifestat în organizarea și amenajarea pe malul Begăi a pavilionului care a găzduit expoziția.

Și totuși se pare că titlul «expoziție floricolă» a fost cam impropriu. În definitiv nimeni nu și-a propus să expună aici cine știe ce specii selecționate sau nemaivăzute. Dintre regiunile și orașele țării reprezentate la expoziție doar Bucureștiul, Clujul, Crișana au prezentat cîteva



(Continuare în pag. 14)

flora

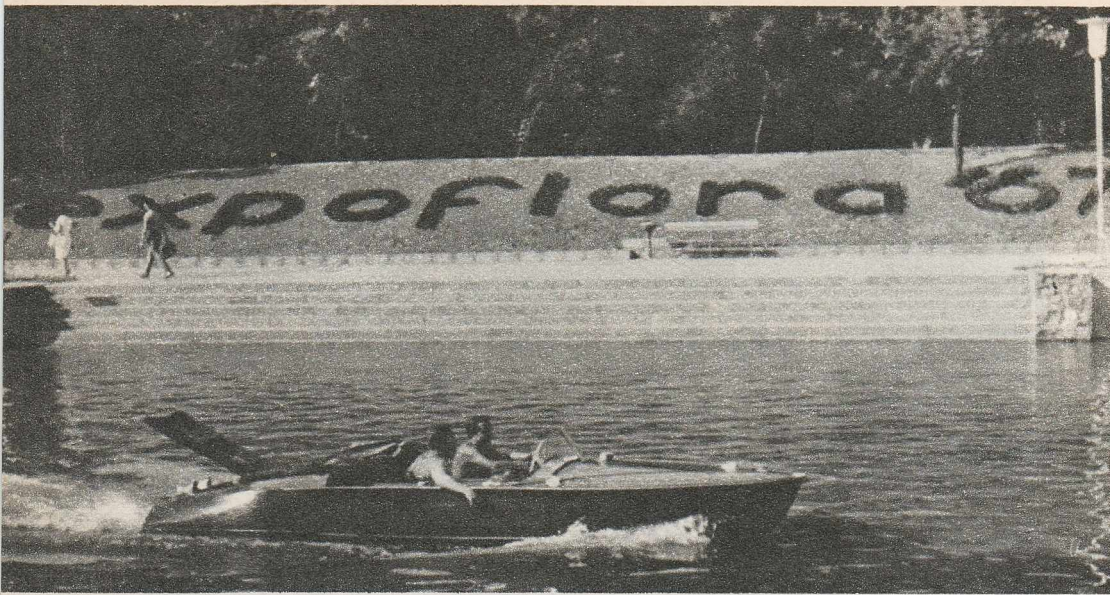
67



▲ O imagine de ansamblu din parcul timișorean, în care a fost amenajată expoziția.



◀ Această reușită compoziție, de vădită inspirație folclorică oltenescă, a fost realizată de lectorul universitar ing. N. Șuster de la Facultatea de horticultură a Universității craiovene.



Pe taluzul malului drept al Begăi, scrisă din flori — titlatura expoziției.

exemplare florale mai deosebite (unele din ele le puteți vedea în imaginile alăturate); dominante au fost speciile destul de comune din grădinile publice și parcurile noastre: verbine, petunii, crăițe, sultanii, mușcate, gherghine, trandafiri, begonii, balsamine etc., etc. Rațiunea expoziției a fost alta decât să prezinte rarități hortifloricole: s-a încercat și în bună măsură s-a reușit să se deschidă o discuție concretă și rodnică cu privire la estetica spațiilor verzi urbane și, în genere, cu privire la înfrumusețarea orașelor. Mulți dintre expozanți — regiunile Cluj, Oltenia, Bacău, Brașov, orașul București — au propus formule noi și interesante de arhitectonică și amenajări de parcuri, grădini, scuaruri, spații rezervate jocului copiilor etc., în care tradiția și modernul să se îmbine armonios. Clujul, de pildă, a prezentat câteva miniaturi de amenajări în care am recunoscut ușor ca sursă de inspirație renumita grădină botanică a orașului ardelean. Ne-au reținut atenția podețele, gardurile, băncile din lemn de mesteacăn, aleile sinuoase așternute cu prundiș alb, întretinându-se printre brazdele de flori și verdeață. Dintre exponatele acestei regiuni mai puțin

reușit a fost un careu plantat cu *Leontopodium alpinum* — floarea-de-coliț. Desprinsă din mediul ei natural — crestele semețe și abisurile — nobila floare pălea tristă în soare iar dezolarea ei contrasta cu policromia veselă din jur.

Foarte interesantă ni s-a părut utilizarea dată de specialiștii din Bacău ceramicii mozaicate, viu colorate, pentru confecționarea unor elemente de «mobilier» și decor, vase etc. în grădini publice.

Dintre exponatele regiunii Oltenia de o bună primire s-au bucurat poarta și covorul ottenesc, «bătute» în flori și plante decorative.

Desigur, au fost și alte lucruri demne de atenție dar pe care fugarele noastre însemnări nu le pot consemna. Oricum, ar face-o cu înțirziere, dat fiind că expoziția s-a închis (n-a durat decât 5 zile). Concluzia cea mai utilă ce s-ar putea trage e că expoziția de la Timișoara a arătat mai puțin ceea ce s-a făcut decât ceea ce mai rămâne încă de făcut într-un domeniu fundamental al vieții noastre cotidiene — frumosul.

E. DASCĂLU
Fotografii de Elena GHERA

lată un exponat (reg. Cluj) ce reprezintă o modalitate originală și sugestivă de decor pentru parcuri, obținându-se nu numai efecte coloristice frumoase ci și evitarea repetării stereotipe a vazelor, ghivecelor și altor elemente «clasice» din grădinile publice.



nu înțeleg!

de Eugen FRUNZĂ

1) Un locatar amărit dintre amărății blocului din str. Poenaru Bordea nr. 6 îmi dictează următoarele rînduri:

«Nu înțeleg, tovarăși, ce se petrece. Acum opt săptămîni ne-am pomenit cu liftul blocat de către serviciul de metrologie. Cică trebuia supus unei reparații generale. Știți probabil ce înseamnă și cît costă o asemenea afacere. Dacă nu, atunci adresați-vă chiar blocului respectiv și veți afla, pentru că numai cu vreo 18 luni în urmă s-a mai procedat la o așa-zisă «reparație generală». Și iată că de opt săptămîni liftul doarme iarăși cît se poate de profund fără ca nimeni să schițeze un gest spre a-l trezi. Absolut nimeni. Între timp urcăm pe jos etajele oameni de tot felul, unii bătrîni și bolnavi, gospodine cu sacoșele încărcate, femei cu copii mici în brațe etc. O vecină de la etajul 5 s-a îmbolnăvit. Pînă cînd vom tolera indolența făcătorilor de referate, de devize, de rezoluții așa și-așa, în doi peri, în trei muchii, în șapte aminări?!»

Nu înțeleg, tovarăși. Nici în ruptul capului nu înțeleg de ce nu se termină o dată cu aceste procedee care, în ultimă instanță, constituie atentate la viața cetățenilor!»

Și mie, scriitorul după dictat al acestor rînduri, ce-mi rămîne să adaug? Că nu înțeleg nici eu, că nu e nimic de înțeles și că totul nu e decît de condamnat? Oricum, serviciile în cauză sînt invitate stăruitor să răspundă la adresa indicată mai sus. În caz contrar, îi vom mîna pe domni birocrati pînă la ultimul etaj al blocului-turn, pe jos, fără milă, de cîte zece ori pe zi, încărcăți cu toată arhiva și cu păcatele lor.

2) Omul din fața mea transpiră cumplit și își face vînt cu o batistă enormă. Deși e seară, aburii de foc ai soarelui mai bîntuie încă pereții, tavanul, bufetul cu fleici, fețele de masă, geamurile cu perdele umezite, ca și creierii clocotiți ai consumatorilor. Locul e tixit de lume, afumat, congestionat.

— Nu înțeleg, tovarășe, nu înțeleg și pace! — mi se adresează omul cu batista.

— ...?

— Dumneata înțelegi?

— Ce?

— Pun rîmășag că bănuiești la ce mă refer.

— Scuză-mă, dar nu bănuiesc.

— Atunci uite ce-i: dumneata înțelegi de ce trebuie să ne prăjim în halul ăsta?

— Vara, canicula... ce să-i faci...

— Bun. Și zici că înțelegi?

— Ce anume?

Omul din fața mea se șterge cu batista pe frunte, pe ceafă și pufnește a necaz. Îl intrigă lipsa mea de perspicacitate.

— Păi dumneata nu știi că bufetul ăsta avea pînă acum cîțiva ani o grădiniță simpatcă?

— Ba știu.

— Ei, atunci bate-mă, ucide-mă, că eu nu înțeleg de ce au desființat-o birocrati. Și mai era una dincolo, în Sf. Apostoli. Pe toate le-au ras. Putea omul să mai respire seara, să-și mai răcorească fruntea... Ce zici? Înțelegi rațiunea? Că mie unul nu-mi intră-n cap!

— Nici mie.

Și ne uitam unul la altul cu o caldă pasiune reciprocă. Totul asudă și curge. Gîndul picură asemenea cleiului topit.

Hei, stîmabililor care ați mutat și presat atîtea grădini în dosarele voastre prăfuite, veniți și dați-ne răspuns nouă, celor mai tari de cap, ca să pricepem în numele cărei nobile cauze sîntem obligați să transpirăm! Pînă una-alta, mă găsiți la bufetul care poartă — umilit, săracul — numele celebrului arhitect al antichității: Apolodor.

unde se joacă copiii noștri?

de Sanda FAUR
Fotografii de Elena GHERA

La ora actuală arhitecții din întreaga lume (și nu numai ei) se întreabă neliniștiți: ce facem cu timpul liber al copiilor din marile orașe, cum le putem asigura fireasca lor nevoie de joacă în aer liber? Căci copilăria petrecută în orașul modern — e drept, copilărie plimbată de Teleglob prin tot mapamondul, înfierbîntată de jiu-jitsul Sfintului și informată asupra performanțelor laserului — pare să fie totuși amenințată în una din condițiile ei esențiale: cea a bătrînului, a sănătosului joc «afară», cu nisip, cu trotineta, cu leagănul, cu mingea... Poți lăsa tot timpul copilul în cubul de ciment și sticlă de la etajul 7, chiar dacă ar avea în jurul lui tot ceea ce inteligența tehnică a creat pentru confortul și înveselirea sa?

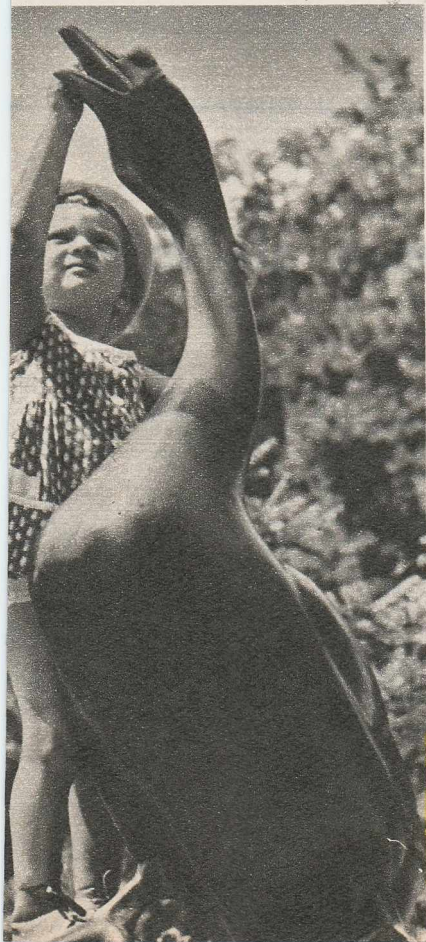
Psihologii și pedagogii se sfătuiesc cu urbanistii, primii precizează tipurile de jocuri în aer liber necesare pe diversele trepte ale vîrstelor frațede, ceilalți hotărîsc cită iarbă verde și nisip galben e nevoie pe cap și minute de copil; arhitecții proiectează o dată cu blocurile spații de joacă și dotarea lor cu elemente care să răspundă setei fizice de mișcare, setei psihice de curaj și aventură a celor mici. Dar problema nu e încă nicăieri pe deplin rezolvată. Pe toate străzile lumii mai pot fi văzuți copiii-cow-boy, copiii-Sfîntul, copiii-Pele ce bagă goluri în ferestrele de la parter și sub cauciucurile mașinilor, spărgînd liniștea orașului exact în orele celei mai dulci odihne și fiind, nu o dată, victime ale accidentelor.

Ce se întîmplă cu copiii Bucureștiului nostru, căruia îi cresc anual kilometri de blocuri noi? Unde se joacă, în zilele lungi ale vacanțelor, această mare lume mică ce constituie aproximativ 20-25% din întreaga populație bucureșteană? Să nu uităm că la anul pe vremea aceasta vom avea în București peste 30 000 de cetățeni în vîrstă de un an, care își vor revendica drepturile la aer, soare și nisip. E bine să-i primim nu numai cu brațele deschise ci și cu spații de joc deschise, cu spații inteligent și îngrijit amenajate...

MAI TARE CA TAIFUNUL FLORA

Bucureștiul — remarcă toți străinii — este un oraș surprinzător de înverzît. Avem, slavă Domnului, clorofilă și aer, avem parcuri, grădini și scuaruri pentru că încă nu ne zgîrcim cu spațiul și copacii cum se cam petrece în alte mari orașe ale lumii. Avem și spații de joacă pentru copii, iar datele furnizate de sfatul popular orășenesc se înșiră grandilocvent pe hîrtie, putînd să satisfacă orice retină

(Continuare în pag. 16)



Noroc de mica lui prietenă!
Altfel, gînsacul negru din parc
rămînea precis nehrănit.



Toboganul, strașnică rampă de lansare spre lumea veseliei!
Strașnică atunci cînd există, ca în Floreasca. Tristă, cînd
nu mai există, ca în Vitan.

amatoare de coioane cifrice. Există în raionul 30 Decembrie 72 de spații, în raionul 1 Mai — 33, în raionul 23 August — 108, în raionul N. Bălcescu — 79... Primele însumind o suprafață de 34 927 mp, celelalte de 10 140 mp, al treilea lot... Dar să ne oprim aici. Socoteala iese pe hîrtie destul de bine: un număr de 579 de spații de joacă, presărate în marile ansambluri, pe micile străduțe, la doi pași sau uneori la 200 pași de casă, lăsînd pe cei mici să fie vegheați de ochiul mamei, invitînd pe cei mari să-și mute joaca zgomotoasă mai departe...

Am poposit, în mai multe din dimineațele acestei veri, pe aceste terenuri de joacă: erau aproape pustii. Un imens



Nu vi se pare că acest valț «ghimpat» nu este tocmai cea mai ideală jucărie pentru copii? ▲

Un glob ca acesta, chiar dacă este el găurit «de frumusețe» pe ici-colo, merită fără îndoială disputat cu vitejie. Dar nu condamnat la o cumplit de prozaică funcțiune, cum s-a întîmplat cu geamănul acestui glob aflat pe terenul din Baba Novac. ▶

◀ **«Cîndva, la noi, pe terenul de joacă din bd. Miciurin nr. 9, aveam și leagăn, și bazin cu apă, și bazin cu nisip. Acum leagănul a fost demontat...**

...iar bazinul, transformat într-un fel de groapă pentru fier vechi și pietroaie». ▼



spațiu din cartierul Baba Novac se prăjea, dezolat și pustit, în soare; în Drumul Taberei, printre blocuri, alte spații largi beneficiau de prezența răzleață a doar unu sau doi copii; la fel și în bd. Miciurin, și în alte multe locuri din centru. Unde se aflau copiii? Unde? Zumzăiau la umbră, sub copertinele blocurilor, băteau mingea pe aleile de acces, se jucau de-a Cartouche sau de-a Rapid-Foresta sub ferestre. I-am înțeles: peste spațiile ce le fuseseră hărăzite trecuse năpasta taifunului Flora. Iarba — unde mai existau urme — era pîrjolită de soare și presărată cu fluturi de hîrtie murdară; leagănele, demontate, se transformaseră într-o tristă amintire; bazinele de apă fuseseră trecute la condiția de depozite de fier vechi, cele de nisip se umpluseră cu pietriș; uriașele sfere găurite căpătaseră (în Baba Novac) o funcție atît de prozaic naturalistă încît personal mă jenez să o numesc, deși alții nu s-au sfiit s-o enunțe cu două știute litere chiar pe peretele sferei... Generalizez? Din păcate e mult mai ușor să oferim, nominalizat, pildele bune, să amintim de cele cîteva spații ceva mai bine îngrijite din Floreasca, Drumul Taberei sau Știrbei Vodă decît să găsim, din noianul de spații neîngrijite, pe cele foarte neîngrijite.

Copiii înșiși sînt de vină, vor spune unii. Copiii ștrică, copiii nu știu să-și

păstreze niciodată jucăriile și locurile de joacă. Dar oare numai ei?

SĂ DĂM COPIILOR CE E AL COPIILOR

Acum cîțiva ani s-a întocmit la Institutul de proiectări și construcții-tîp un foarte serios și amplu studiu despre proiectarea spațiilor de joc. A căpătat un nume, pr. 1 102, și a pornit prin țară. Se recomanda acolo, printr-o foarte amănunțită argumentație de specialitate, respectarea cîtorva mari adevăruri psihologice. De pildă: să se organizeze spațiile de joacă pe vîrste de copii. Să fie dotate cu elemente cerute de preferințele vîrștelor. Dacă mezinii, de pildă, au pasiunea cățărării și a castelelor fragile din nisip, cei mai mărișori sînt cuprinși de setea vitezei și vor tobogane, carusele, balansoare, leagăne, vor spații în care să facă curse de trotinete, patine cu role, biciclete; după zece ani, ba și mai devreme, încep să bîntuie pasiunile fotbalistice, să se dezlănțuie gustul exotic pentru robinsoniade și hotărîri definitive de a deveni aviatori, șoferi, mecanici de locomotivă; iar aceste meserii cer, desigur, un precoce «antrenament» pe peluze largi, pe platforme, cer elemente plastice și sculpturale adecvate (în orașele țarilor nordice pot fi adesea văzute în spațiile de joc cite o trăsură veche, un

și cîteva sugestii



Unul dintre rosturile majore ale televiziunii — acela de a înlesni participarea simultană a unui număr nelimitat de spectatori la marile evenimente artistice și sportive de pretutindeni — este interpretat într-un mod oarecum impropriu. Fără îndoială că — atunci când valoarea spectacolului, interesul pe care îl suscită sînt indiscutabile — televiziunea are pur și simplu datoria de a-și îndeplini conștiințios și modest rolul de curea de transmisie. Nu-și au locul, în asemenea cazuri, nici un fel de pretenții de originalitate, interpretare «specifică» sau intervenție «creatoare». Imaginea de calitate (eventual prinși alternativ din câteva unghiuri bine alese), acuratețea înregistrării sonore, explicarea limpede a caracteristicilor manifestării sînt singurele direcții de acțiune ale realizatorilor.

O imperfecție înțelegere a deosebirii esențiale dintre acest gen de activitate și creația proprie a dus la apariția unor situații paradoxale: televiziunea organizează spectacole pentru ca să aibă ce transmite.

Atunci cînd realizează «dialogurile la distanță», Sorin Grigorescu face muncă de televiziune: urmărirea alternativă în două săli a unei întreceri artistice ale cărei rezultate sînt apreciate simultan de jurii aflate în 16 orașe este o operațiune care n-ar putea fi imaginată în afara condițiilor televiziunii. Faptul că fiecare dintre cele două spectacole are atributele unei reprezentări de sală își pierde însemnătatea în fața rezultatelor: o manifestare tipică pentru micul ecran.

Cînd însă același Sorin Grigorescu organizează o emisiune de varietăți cum a fost cea intitulată «Imitații și originale» e greu de înțeles relația dintre un asemenea spectacol și televiziune. Conceput pentru publicul unei săli, cu fața la acesta, cu reacțiile adaptate la reacțiile sale, el nu justifică și aproape că nu tolerează prezența camerelor de luat vederi. Slăbiciunile inerente reprezentațiilor din această categorie sînt amplificate prin retransmitere, în timp ce unele dintre aspectele lor agreabile se pierd sau chiar se transformă în contrariul lor. Căldura contactului între public și scenă care explică poate ropotele interminabile de aplauze, revenirile la rampă, întregul ritual al saluturilor dintre vedetă și admiratorii ei nu se difuzează pe calea vederii. Pe măsură ce sala se inflăcărează, reacția telespectatorilor excluși din cercul intim al celor aflați în localul de pe strada Nuferilor devine tot mai rece. Popularul cîntec «Tărăncuță, țărăncuță» pare a avea un număr interminabil de strofe pentru că vine după alte două melodii în aceeași interpretare. Iar cînd noua stea îl mai și reia, aproape de la început, timpul începe să se dilate, stă în loc, televizorul capătă proprietăți hipnotice. Lungite pe faze, spectacolele de acest tip sînt lungite excesiv și pe ansamblu, probabil pentru a le oferi celor din sală contravaloarea biletelor lor.

Literatura de specialitate a dezbătut amplu următoarea problemă: este compatibilă durată medie de o oră și jumătate a unui film de cinematograf cu exigențele televiziunii? Nu cumva în împrejurările psihologice ale vizionării pe micul ecran atenția nu poate fi concentrată destulă vreme pentru a se asigura o perfectă receptare a narațiunii cinematografice? E o distanță apreciabilă de la aceste scrupule, probabil exagerate, pînă la abuzul pe care-l constituie alocarea a circa trei ore pentru un spectacol a cărui monotonie este garantată de scena unică, de ritmul incompatibil cu televiziunea, de prezizibilitatea desfășurării și de dimensiunile secvențelor componente.

S-ar putea opune argumentul popularității lui «Studio uno», emisiune pe care acum am început s-o cunoaștem și noi. Este însă oare un argument?

Televiziunea italiană privește cu luciditate această producție ca pe un rău necesar, ca pe o marfă de export care contribuie la menținerea echilibrului ei bugetar. Ea oferă tuturor celor care doresc să se amuze în compania vedetelor muzicii ușoare italiene un divertisment nepretențios. Că la Roma se cunoaște totuși perfect necesitatea specificității filmelor muzicale de televiziune o demonstrează excelentele desene animate cu melodii la modă. De notat, în același timp, că «Studio uno» pare a fi distribuit în porții mai puțin sățioase, că nu este deservit decît de celebrități, că nici una dintre ele nu interpretează mai mult decît o melodie o dată și că lipsește cu desăvîrșire tîrgul pentru bisuri. În sfîrșit, emisiunea are o anume unitate, nu este un ghiveci în care să se amestece în proporții variabile arii de operă, solo-uri de vioară, muzică de taraf și numere de circ. Cu toate aceste diferențe în favoarea lui, «Studio uno» nu constituie un model de urmat. Există oare un singur admirator al marului artist Marcello Mastroianni care să nu se fi simțit jenat, ultragiătat, îndurerat vînzîndu-l într-o postură asemănătoare cu cea mimată de Laurence Olivier în filmul «Cabotinul»? Ce altă dovadă mai frapantă s-ar putea aduce pentru a demonstra caracterul ieftin comercial al lui «Studio uno»?

Retransmiterea unor spectacole de sală imitînd în mic, în cenușiu, multicolorele, strălucitoarele montări ale musichall-ului american de acum cîteva decenii este, pentru televiziune, linia rezistenței minime. Numai prin cunoașterea în profunzime și utilizarea ingenioasă a posibilităților camerei de luat vederi se poate ajunge la creație în televiziune.

wagon de tramvai scos din uz sau o barcă pe care copiii se joacă cu o nespūsă voluptate). Studiul arhitectei Alexandra Florian recomanda 80 de elemente de joc, de o nesfîrșită varietate și adesea foarte ușor de realizat sau de obținut: din panouri demontabile, din tuburi de ciment pentru canalizare, din niște simpli butuci sau un copac bătrîn tăiat în chip de cățărătoare, din niște inele metalice se sugera făurirea unei fantastice și ispititoare lumi de basm care să ațîțe imaginația copiilor, să le dezvolte inventivitatea și curajul. Dar din cele 80 de elemente de joc propuse proiectanții și sfaturile raionale s-au oprit la vreo 20, repetînd pretutindeni, neobosiți, aceleași balansoare, aceleași leagăne și aceleași bazine cu nisip. Fiecare spațiu seamănă identic cu cel din vecini, fiecare element de joacă e vopsit în aceleași triste și monotone culori; și, în plus (greșeală de neiertat!), toate vîrstele sînt invitate să se joace în același spațiu, cu aceleași elemente. Inevitabilul s-a produs: cei mari au cucerit victorioși terenurile, au pus stăpînire pe leagăne, pe tobogane, pe spaliere și — ce să-i faci? — le-au cam stricat. Uneori s-au dat nebunește cu leagănul peste cap, au căzut, pe jos erau, dintr-o uluitoare lipsă de prevedere a proiectanților, dale de piatră și, firește, accidentele — grave! — nu au putut fi evitate. Urmarea: leagănele au fost demontate (cînd putea foarte bine să li se fixeze un opritor), toboganele cu jgheburile rupte au fost scoase de pe teren, țîșnitoarele din bazinele cu apă nu au mai fost reparate. Și, încetul cu încetul, tot ce a marcat acum 2-3 ani o binevoitoare atenție pentru joaca în aer liber a copiilor s-a dus pe apa indolenței, a nepăsării. Copiii au prins iar gustul fotbalului jucat pe stradă, al capacelor de «Pepsi» puse la turtit pe șina tramvaiului și... povestea a început iar de la capăt.

CINE ESTE VINOVAȚUL?

Cine este vinovațul? «Părinții, care nu-și supraveghează atent copiii» — hotărăsc lucrătorii de la sfat. «Sfatul popular, care nu vine cu lunile, cu anii, să vadă ce mai e cu terenurile de joc» — mută părinții vina în curtea vecină. «Copiii — spun familiile fără copii — copiii aceștia gălăgioși care nu pot fi astîmpărați cu nimic și care ne strică odihna!»

Dreptate au, pe undeva, cu toții. Dar sînt, în același timp, cu toții vinovați. Plingîndu-se de puțînătatea cadrelor de care dispun, sfaturile populare raionale se mulțumesc, în cel mai fericit caz, să

pieptene un pic terenurile în primăvară, să mai vopsească cîte ceva în cenușiu și verde închis și apoi, la revedere, totul e lăsat în plata Domnului și voia copiilor. S-a stricat un tobogan? Perfect, îl demonțăm. S-au dovedit periculoase leagănele? Imediat le desfințăm. Și totul e însoțit de un suspin de ușurare: am scăpat de ele, nu ne mai dau bătaie de cap (nu s-a întîmplat așa cu frumosul spațiu de joc din parcul Vitan, din care nu a mai rămas azi decît o biată cățărătoare înfundată într-un tufiș?).

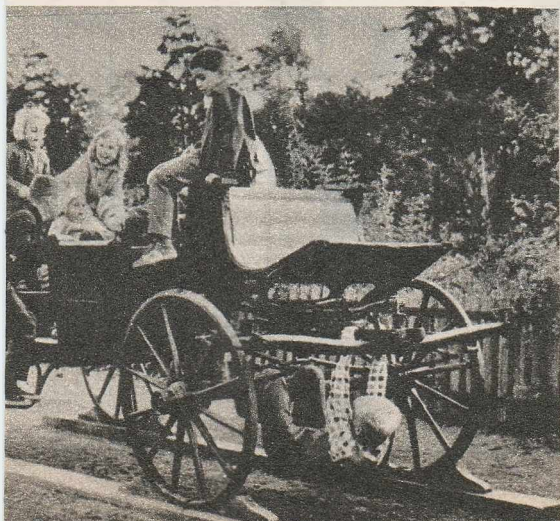
Să stăm acum strîmb și să judecăm drept: comitetele de stradă, deputații din cartiere nu ar putea totuși organiza supravegherea timpului liber al copiilor, joaca lor, spațiile ce le-au fost afectate?

E adevărat că în marile ansambluri de locuit nu s-a încheșat încă o colectivitate, că nu există încă simțul comun de răspundere față de bunurile folosite în comun, că în aceste cartiere noi oamenii nu se cunosc încă și poate că nici nu au avut pînă acum deprinderea unei vieți desfășurate într-un atît de amplu context uman. Dar iată că în aceste noi condiții organizarea timpului liber al copilului nu mai e o problemă strict individuală, că ea trebuie, vrînd-nevrînd, pusă de acord cu cea a vecinului, a nenumăraților vecini care umplu palieretele, etajele, apartamentele unui bloc. Oare deputatul străzii, oare reprezentanții de bloc nu pot stimula simțul gospodăresc al locatarilor hotărîndu-i să ungă un leagăn cînd scîrțîie, să împropăzeze nisipul din bazin cînd s-a umplut cu pietre, să bată un cui cînd s-a defectat balansoarul? Oare nu se poate încuraja simțul protector al copiilor mai mari dîndu-le în grijă, pe cîteva ore, pe cei mici? Sau nu s-ar putea organiza un «schimb al bunurilor», venite cu rîndul să vegheze joaca celor mici, ori găsită, eventual, cîte o învățătoare pensionară dispusă să-și petreacă diminețile lîngă joaca copiilor?

Firește, logic ar fi ca sfaturile populare raionale să nu se culce pe-o ureche lăsînd totul pe seama cetățenilor. Logic ar fi ca proiectarea terenurilor de joacă să fie gîndită mai judicios, adaptată diferitelor vîrste ale copiilor și — de ce nu? — vîrstelor mai mature: fără un umbrar, fără o bancă, două, așezate sub copaci, nu poți cere bunicilor să-și vegheze nepoții, riscînd la orice pas o insolație!...

Desigur, problemele nu sînt simple dar nici irezolvabile. E nevoie de acea bunăvoință, de acel simț de organizare și vrednicie omenească despre care se spune că sfințesc locul. Și ce loc se cuvine mai cu sîrg sfințit decît cel în care se zbuguiesc, se bucură și se dezvoltă copiii noștri?

Iată, în fotografiile alăturate, cîteva din elementele cu care sînt dotate terenurile de joacă din alte orașe ale lumii: un inginos spalier (R.P. Polonă), o trăsură scoasă din uz, care face fericirea copiilor dintr-un orașel suedez, niște inele metalice pe care se «antrenează» viitorii atleți (R.F. a Germaniei).

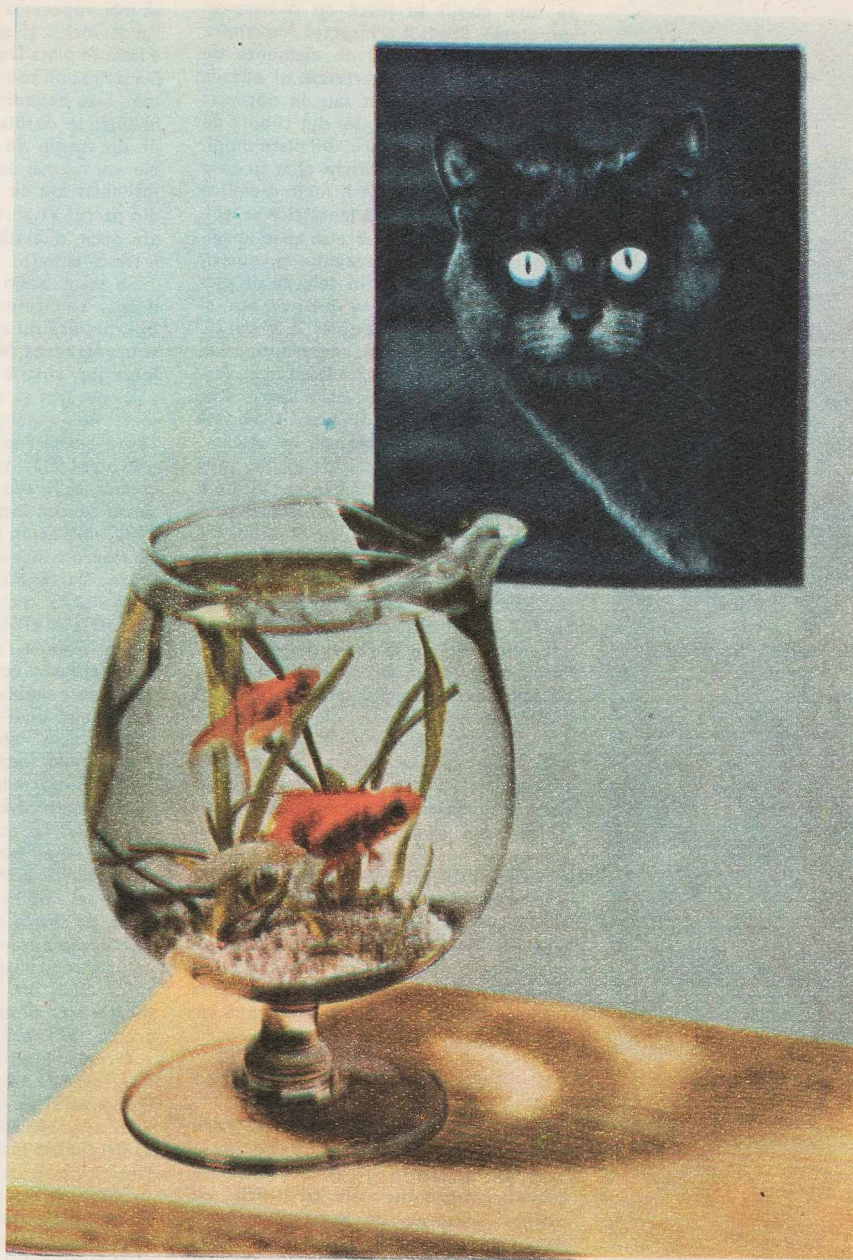


flacăra varietăți

«PE VIU»...

Vinzătoarele unui raion cu articole pentru ștrand dintr-un mare magazin din Tokio au pus în practică ideea originală de a prezenta «pe viu» articolele oferite spre vânzare.

Iată-le, îmbrăcate în costume de plajă, căutând să convingă două cumpărătoare de avantajele practico-estetice ale mărfurilor pe care le recomandă pentru sezonul estival 1967.



DRAMĂ

Când intervine și imaginația fotografului, imaginea poate căpăta aspecte dramatice ca în acest fotomontaj în care se înfruntă doi peștișori roșii cu o uriașă pisică neagră. Noroc că numai acvariul este real, iar pisica — un tablou!

cuvinte încrucișate: ÎN LABORATORUL CULINAR

ORIZONTAL: 1) Specialiști din laboratoarele de altădată, care puneau la fiert de toate și nu scoteau nimic. 2) Boia — Nap sec! 3) Sibiu — Murătură. 4) Sine-qua-non în mîncare — Un atom din bulion... — Ocup! 5) Cap de curcan! — Se prepară cu bătaie — Astfel. 6) Verb ce intră în complexul bunei degustări (inf.) — Adjuvant tradițional al borșului. 7) Preparat de panificație lipsit de ferment — Garnitură de fasole verde. 8) Capac de rișniță — Boabe împănate în vînat (sing.). 9) Rațiunea proțapu-

lui — Articol din... cartofi. 10) Au laboratoare culinare. 11) Se visează ostropel — Cea mai mare brutărie bucureșteană.

VERTICAL: 1) Cit ai zice pește! — Verde la supă, uscat la murături. 2) Două frunzulițe de lobodă — Arzători (pl.) — Și în creme, și în gemuri! 3) Sarea de bucătărie, de exemplu (pl.) — Literă grecească. 4) Se încing la masă mare, dar de multe ori și pe nepusă masă — Presupun ouă sparte. 5) Curea — La cuptor și la odăi — Garnitură la... ceafă. 6) În laboratorul culinar

putem găsi mai multe: de gătit, de tocat etc. — Avantaj (fig.). 7) Dă un ulei nu prea apreciat în arta culinară, dar cu mai multe întrebunări în alte arte — Un rest de compoc... — Ritm în care s-a introdus ardei iute. 8) Făcea parte dintr-un cuplu specialist în torturi cu frișcă — A cunoaște — Dă gust mujdeiului (reg.). 9) Tragen gol uneori... 10) Verbul racilor puși la fiert — Există și una culinară. 11) Ceartă... în bucătărie — Îi priesc cremele, ouăle, castraveții...

Cuvinte rare: PSI, AI.

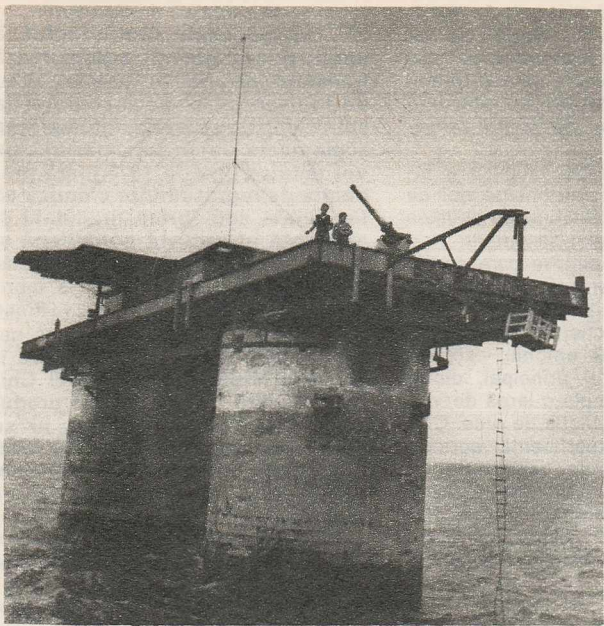
dezlegarea jocului «FLORI» apărut în nr. 27

ORIZONTAL: 1) ANEMONE — CRIN. 2) LALELE — FLORI. 3) BRIZA — BRAZI. 4) ACTINII — RASE. 5) SIA — DALIE — IX. 6) TS — ZAREA — L — A. 7) R — TO — B — CRING. 8) ENERVAT — ALBE. 9) LULEA — ULMI — R. 10) EMIL — ARA — ELA. 11) INERT — DECOR. 12) STA — RASARITE.

dezlegarea jocului «PRINDEȚI!» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) STABILI — CLAMA. 2) PISICA — BULGUR. 3) ANINATORI — ATA. 4) DUZI — UNI — ATAC. 5) A-TA-SARE — LUA — I. 6) I — OBISNUITA. 7) P — ARS — TAC — ICI. 8) EÇO — OCAZII — EN. 9) SUDORI — IDEM — H. 10) CR — ABGAR — SINA. 11) USA — IAR — VÎNAT. 12) IAURT — CAPTATA.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
2			O	R		N				N P	
3			O	R	A	S					
4	E		I								
5		C	U		O	U	A		A	S	A
6							S				
7	P	I	N	E		T					
8	R	I									
9		R						O	F	I	
10	R	E	S	T	A	O	R	A	N	T	E
11		M	I	E	L						

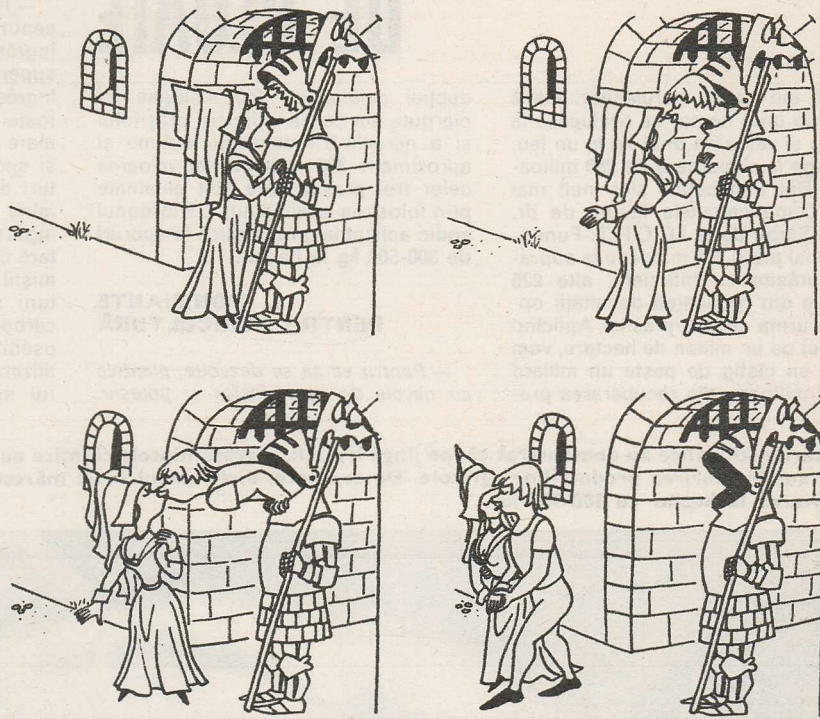


INEXPUGNABIL

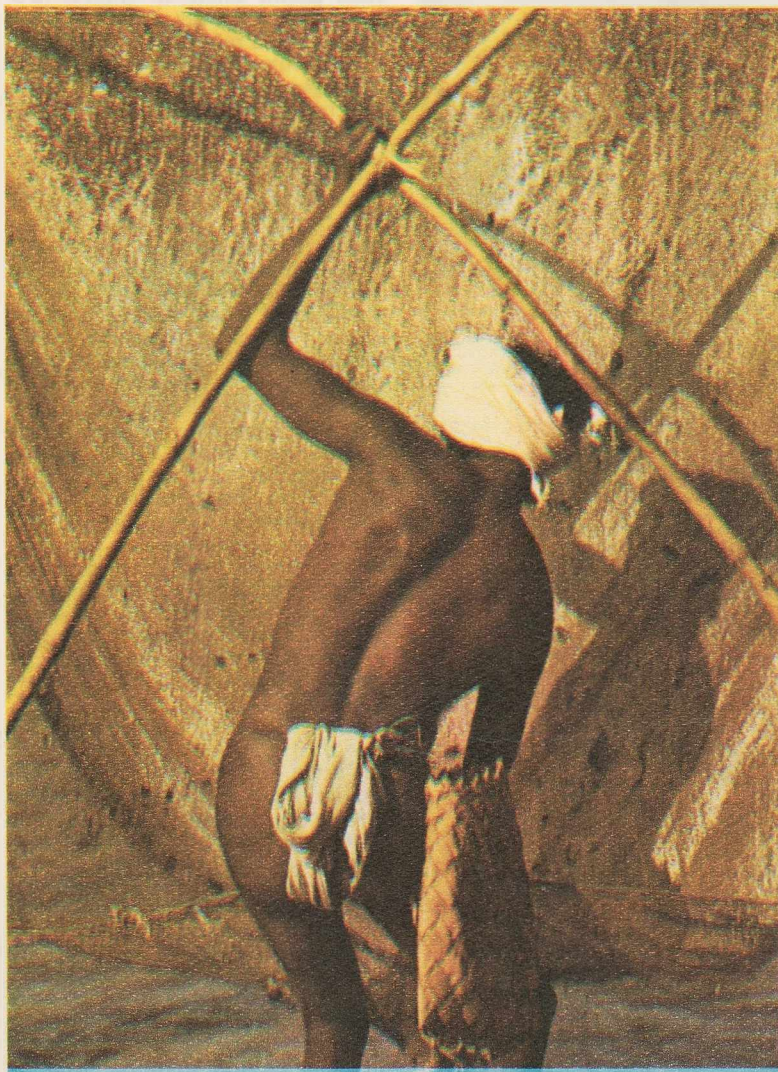
Unul din posturile de radio «pirat» de care s-a vorbit mai mult în ultima vreme este cel de la Roughes Tower (în apele extrateritoriale ale Mării Nordului), deținut de cetățenii britanici Roy Bates & Fiul (fiul avînd... 15 ani). Instalat pe platforma unui fort rămas din timpul ultimului război mondial, postul-pirat rezistă cu succes oricăror încercări ale concurenței de a-l cuceri. În cursul ultimei «bătălii», apărătorii au aruncat în atacatori — care încercau să abordeze platforma de pe o mică ambarcație — cu sticle de benzină, capsule cu exploziv și alte proiectile. Asta pentru că tunul rămas pe platformă din timpul războiului nu mai funcționa. Altfel...

umor

de peste hotare



Poveste de dragoste.



ÎN ZORI...

Coregrafie în zori de zi... Nu este o scenă de balet într-un decor specific, ci o clipă de viață: pe malul Gangelui, un pescar indian își pregătește uneltele. Puritatea mișcării și clarobscurul dau imaginii o frumusețe aparte.

scurt și cuprinzător

- Planul unei instalații complicate poate fi transmis de la Moscova la Londra prin telex în doar șase minute. Această realizare se datorează cercetărilor Institutului de automatizare și telemecanică din Moscova și ai Universității de tehnologie din Loughborough (Anglia). Mesajele transmise sînt codificate de un creier electronic, iar un alt aparat similar le decodifică după recepție, dînd — cu toată claritatea — schema planului transmis.

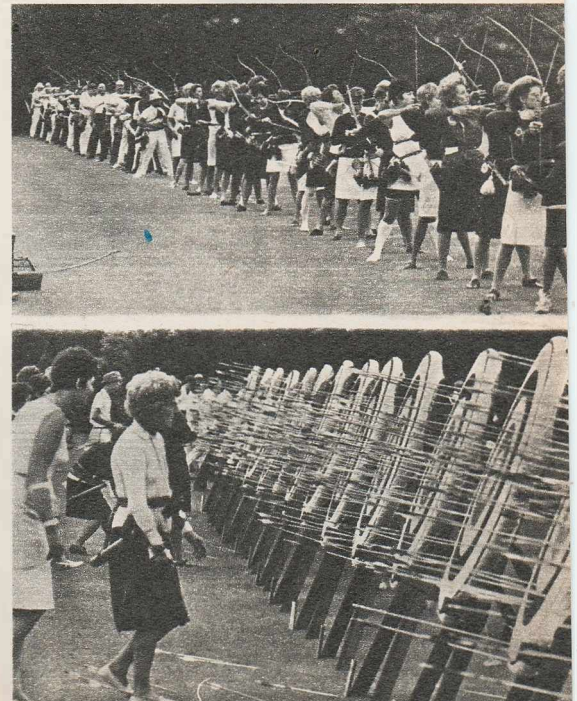
- Imperial Chemical Industries Ltd și Imperial Tobacco participă la crearea unei noi întreprinderi care are ca scop fabricarea unui tutun sintetic. Acesta — se spune — spre deosebire de tutunul

natural, nu va fi nociv. Se pare că pînă la urmă campania dusă împotriva fumului îi îngrijorează pe fabricanții de țigări.

- Banca Barclay a pus în funcțiune, la una din agențiile sale londoneze, un casier-robot care efectuează plăți zi și noapte fără să greșescă. Clienții băncii trebuie să completeze numai cecuri de zece lire imprimate cu cerneală magnetică, iar casierul-robot verifică electronic, cu ajutorul cifrelor și caracterelor imprimate, identitatea solicitantului. Trebuie spus că aparatul nu intră în funcțiune și nu efectuează plăți decît după ce clientul formează pe un cadran un cifru cunoscut numai de dînsul și care reprezintă codul contului său.

ARCAȘI VEAC XX

La Oxford a avut loc recent o amplă demonstrație de tir cu arcul, un sport care — după milenii — reînvie pe o scară foarte largă. Reuniunea de la Oxford a avut ca scop nu numai desemnarea campionilor Marii Britanii (masculin și feminin), ci și selecționarea lotului reprezentativ la Jocurile Olimpice din 1972, dat fiind că acestui admirabil sport al grației și îndemnării i s-a recunoscut dreptul de a figura printre disciplinele celei mai mari competiții sportive mondiale.



RECOLTELE N-AU NEVOIE NUMAI DE PLOAIE

(Urmare din pag. 5)

mitează din cauza buruienilor. Dacă producția unui hectar se evaluează la 2 500 kg și valoarea unui kg la un leu, se ajunge la o pierdere de 250 milioane lei. Dar implicațiile sînt mult mai vaste. După calculele făcute de dr. ing. N. Șarpe de la I.C.C.P.T.-Fundulea se mai pierd 225 milioane la suprafețele prășite cu întârziere, alte 225 milioane din reducerea densității optime în urma celor 3 prașile. Aplicînd atrazinul pe un milion de hectare, vom realiza un câștig de peste un miliard lei: 250 milioane din recuperarea pro-

ducției calamitate, 450 milioane lei pierdute din cauza întârzierii prășitului și a nerealizării densității optime și aproximativ 300 milioane lei valoarea celor trei prașile care sînt eliminate prin folosirea ierbicidului. Diclordonul sodic aplicat la grîu ar duce la sporuri de 300-500 kg la hectar.

TONIFIANTE PENTRU AGRICULTURĂ

— Pentru ca să se dezvolte, plantele au nevoie de azot, fosfor și potasiu.

Îngrășămintele chimice care conțin aceste elemente sînt adevărate tonifiante pentru agricultură. Ce sortimente noi s-au realizat în acest domeniu? Cu această întrebare ne-am adresat tovarășului ing. Mihai Moldovan, directorul direcției tehnice din Ministerul Industriei Chimice.

— Industria noastră chimică a început să producă sortimente noi de îngrășăminte cu calități fizico-chimice superioare. Amintim în primul rînd îngrășămintele complexe care conțin toate cele trei elemente nutritive, cu mare eficiență la încorporarea în sol și sporirea producției la hectar. Alături de azotatul de amoniu, care rămîne îngrășămintul principal, dintre îngrășămintele simple o largă dezvoltare cunoaște producția de uree. Chimistii au livrat experimental agriculturii și îngrășăminte lichide de tip carboamoniacat, produse ieftine și deosebit de eficiente. Nefiind corosiv, fertilizantul poate fi împrăștiat cu ajutorul mașinilor și utilajelor obișnuite.

Cercetările științifice au demonstrat că, pe lângă irigații, îngrășămintele chimice au un rol important în sporirea producțiilor agricole. De exemplu, diclordonul sodic mărește productivitatea la hectar cu 300-500 kg.



— Se pare că există reclamații în ceea ce privește calitatea produselor.

— Da, îndeosebi pentru faptul că unele dintre ele se aglomerează transformîndu-se în bulgări greu de transportat și de încorporat la sol. Pentru a se evita aglomerarea și pierderea sînt în curs măsuri care vor face ca pînă în 1970 toată producția de îngrășăminte chimice să fie livrată sub formă granulată și ambalată în saci de polietilenă și hirtie. De asemenea, prin îmbunătățirea procesului tehnologic, la fabricile de azotat de amoniu se va trece treptat la realizarea unui produs neaglomerabil. (Anul 1970 pe care îl prevede Ministerul Industriei Chimice pentru îmbunătățirea produselor care se aglomerează ni se pare prea îndepărtat acum, cînd agricultura le solicită cu urgență).

— Se știe că în trecut mari suprafețe de culturi agricole erau distruse de insecte și buruieni. Ce se întreprinde în prezent în lupta împotriva dăunătorilor agriculturii?

— Industria noastră chimică produce peste 120 sortimente de insecticide, ierbicide, care aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea agriculturii. Sînt cunoscute și apreciate insecticidele Hexacloran și Dibutox, fungicidul Criptodin, folosit la tratamentul semințelor de grîu împotriva mării comune, insectofungicidul FB-7 care combate mătura și insectele dăunătoare din sol. Dintre ierbicide amintim Diclordonul sodic, utilizat în culturile de păioase. În pregătire se află realizarea fungicidului Permudin, folosit în pomicultură, legumicultură, viticultură și la tratarea semințelor; insecticidul Pinetox, cu mare eficiență în pomicultură și legumicultură, care spre deosebire de alte produse nu este toxic pentru albine, și Atrazin (izotriazodon). Chimistii noștri studiază de asemenea obținerea unor noi produse moderne cu mare eficiență în distrugerea insectelor și cu o toxicitate redusă pentru animale.

— Ce eficiență au produsele chimice destinate agriculturii?

— Iată un exemplu de ceea ce vor însemna pentru agricultură cele circa 1 100 000 tone îngrășăminte chimice substanță activă ce se vor livra în 1970. Pornind de la considerentul că o tonă de îngrășămintă socotită în substanță activă aduce, dacă este utilizată rațional, un plus de producție echivalent cu ceea ce se realizează în mod obișnuit pe 4-5 hectare, cantitatea de îngrășămintă pe care va primi-o agricultura la finele cincinalului va aduce un spor care corespunde producției a 5 milioane hectare neîngrășate. În ceea ce privește antidăunătorii, la cerealele păioase, de exemplu, se realizează economii anuale de 40 milioane lei, sumă ce s-ar fi cheltuit în plus pentru executarea plivului manual. De asemenea tratamentul semințelor de grîu cu produse chimice împotriva mării evită pierderi anuale pe întreaga țară de aproape 500 mii tone grîu.

Cifrele globale publicate în ultimii ani arată o creștere an de an a producției îngrășămintelor chimice. Dar nerealizarea integrală a planului, nici în 1966, nici în primul semestru din 1967, la cele mai importante combinate chimice care produc îngrășăminte, impune luarea unor măsuri urgente care să ducă la lichidarea discrepantei dintre ceea ce se planifică și ceea ce se realizează.

Îngrășămintele chimice reprezintă în epoca noastră unul din mijloacele cele mai eficiente de sporire a recoltelor. De aceea în industria chimică s-au făcut investiții importante. Economia românească cere de la chimiști rezultate pe măsura acestor eforturi.

căldură mare

(Urmare din pag. 11)



▲ Fiindcă tocmai au avut drum prin apropierea ștrandului «Lido», s-au gândit să se abată «o secundă». Dar vor ajunge acasă pe înserat. Cănicula e de vină.

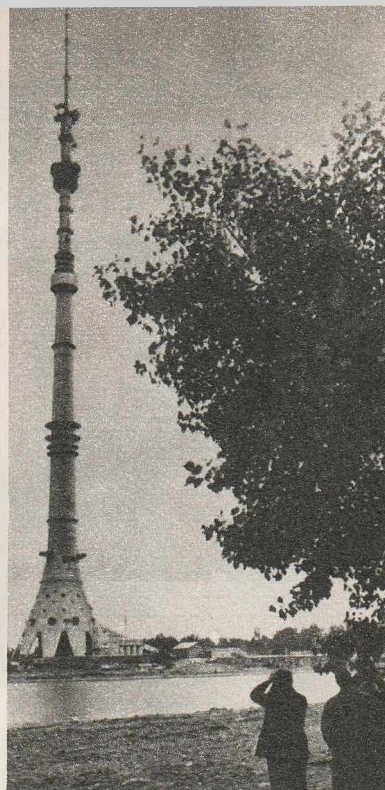
◀ Victorie! Sifoanele sînt pline.

Pe căniculă pînă și răspunsul la întrebarea «Calule, vrei ovăz?» nu mai apare atît de absurd. ▶



cadran internacional

Pentru locuitorii capitalei sovietice, ca și pentru turiștii străini care o vizitează, un punct de atracție îl constituie noul turn al centrului de televiziune, a cărui antenă va atinge nu peste multă vreme înălțimea maximă — 537 m. Astfel Moscova va avea cel mai înalt turn de televiziune din lume.



printre rînduri

O țigară de foi pe jumătate fumată, pusă la licitație publică, a fost adjudecată pe un preț de 20 de ori mai mare decât atunci când era întreagă și proaspătă — în urmă cu 16 ani. Țigara aparținuse lui Winston Churchill, cunoscut pentru obiceiul de a fuma pînă la capăt voluminoasele sale trabucuri. O singură dată s-a oprit la jumătate: în 1951, în momentul aflării rezultatelor alegerilor care l-au readus la putere. Un membru al partidului conservator a păstrat țigara cu grijă. Ne întrebăm însă dacă nu cumva Churchill a reacționat la fel în 1945, cînd a aflat vestea înfrîngerii sale. Nu se știe. Nimeni, se pare, nu a colecționat un asemenea trabuc. Chiar dacă lucrurile ar fi stat altfel, tot nu am fi aflat nimic, pentru că licitația a avut în primul rînd un caracter simbolic și, evident, electoral. Obiectul a fost pus în vînzare la o manifestare dedicată strîngerii de fonduri în vederea intensificării campaniei conservatoare pentru recîștigarea puterii. Evident, trabucul din 1945 ar fi fost de rău augur...

Unele cercuri oficiale franceze au aflat că diplomații englezi au primit instrucțiuni să se abțină de la orice reacții enervate și acuzații împotriva poziției franceze față de cererea Angliei de intrare în Piața comună. Explicația? Se consideră la Londra că asemenea reacții ar putea fi dăunătoare campaniei desfășurate în culise de Anglia în rîndul membrilor C.E.E. pentru izolarea Franței. De cînd însă la Paris s-a aflat tactica engleză, s-au înmulțit declarațiile și acțiunile publice destinate a-i scoate din sîrte pe diplomații de cealaltă parte a Canalului Mîncii. S-ar părea că proba principală pentru intrarea în Piața comună nu mai este devotamentul față de Tratatul de la Roma ci capacitatea de rezistență a liderilor dar nu totdeauna prezentului calm englez.

Nicolae URECHE

«operațiunea venus»

Venus, cea născută din spuma mării, a poposit — în cea mai splendidă întruchipare a sa — la Luvru, fără brațe. Mulți au încercat să susțină că inegalabila Venus din Milo arată așa, fără brațe, mult mai bine decît ar arăta dacă le-ar avea, că tocmai în acest defect constă farmecul statuii — fiecare dintre privitori avînd posibilitatea să-și imagineze poziția brațelor după cum i-ar plăcea. Treptat însă brațele zeiței au început să preocupe serios pe specialiști, iar dorința de a le vedea a devenit chinuitoare. Unde ar putea fi ele găsite, unde trebuie căutate?

Bineînțeles, gîndurile s-au îndreptat spre insula grecească Milo, acolo unde, în aprilie 1820, statuia a fost descoperită de un țăran, Theodoros Kantrotas. Unul dintre urmașii acestuia, bogatul restaurator Mathon Kyritsis, este astăzi printre cei mai entuziaști partizani ai campaniei de găsire a brațelor statuii. Tot el a oferit recent unele amănunte cu privire la descoperirea făcută de strămoșul său.

Țăran analfabet, Kantrotas nu și-a dat seama imediat de valoarea descoperirii sale. Dar cum era totuși iubitor de frumos, a transportat-o pe Venus acasă și a ascuns-o în pivniță, fără a sufla cuiva vreo vorbă — nici măcar nevestei sale. În fiecare seară, la sfîrșitul mesei, dispărea. În cele din urmă nevastă-sa, mirată de aceste absențe, a început să-l urmărească și astfel l-a găsit în contemplare în fața lui Venus, ale cărei brațe — trebuie spus — se aflau la locul lor. În mina stîngă ținea un măr care, desigur, nu putea fi altul decît mărul de

aur al Discordiei, oferit zeiței de imprudentul Paris, iar mîna dreaptă se odihnea cu deosebită grație în poala rochiei.

După ce s-a aflat de existența statuii, nerecunoscută încă drept capodoperă, au apărut și cumpărătorii. Mai întîi un preot a făcut o ofertă în numele unor bogătași din Atena. Între timp însă s-a aflat de existența Venerii consulului francez de la Constantinopol, Louis Vrest, care a comunicat amănunte la Paris. Aici s-a hotărît ca statuia să fie oferită lui Ludovic al XVIII-lea și cîrșul a fost încheiat cu Theodoros în schimbul unei sume mai mari decît cea oferită de amintitul preot. Potrivit spuselor lui Kyritsis, cînd vasul francez «Estafette» a intrat în portul Klimma pentru a ridica statuia, între marinarii francezi și un grup de greci a izbucnit o mică dispută. Cu acest prilej Venus a căzut la pămînt. Cînd a fost ridicată, brațele dispăruseră...

Ideea regăsirii brațelor statuii a obsedat pe mulți, dar primele acțiuni au fost întreprinse abia în 1961, urmate de altele în 1964. Însă fără nici un rezultat. Dar speranța nu s-a stins. Cu cîteva zile în urmă a început o adevărată «operațiune Venus», inițiată de restauratorul Kyritsis. Numeroși specialiști, tehnicieni și muncitori (ca să nu mai vorbim de o întreagă armată de ziaristi, fotoreporteri și reporteri de televiziune) au poposit în insula Milo și au început căutarea brațelor lui Venus.

Ion D. GOIA

sub patronajul republicanilor...

Fetița drăgălașă, «copilul minune al ecranului» anilor '30, este azi o doamnă de 39 de ani, soția unui om de afaceri și mamă a trei copii. Doamna Black s-a săturat de treburile mărunte ale menajului și de operele caritabile cu care se ocupă în ceasurile de răgaz. Drumul spre ecran îi este barat. A mai încercat în 1946 o tentativă de reve-



nire la Hollywood dar spectatorii nu o puteau accepta pe încîntătoarea fetiță din urmă cu ani în rolul unei femei care-și îmbrățișează spectaculos partenerul. Nostalgicele aduceri aminte trebuiau să rămînă intacte.

Doamna Black nu este altcineva decît faimoasa... Shirley Temple. 35 de filme i-au adus celebritatea mondială. Virsa a fost necruțătoare cu micuța vedetă, care s-a văzut nevoită să se retragă în plină glorie. A urmat prima căsătorie, cu un aviator, care a durat 7 ani. După spusele reporterilor, Shirley Temple și-a găsit fericirea alături de actualul ei soț, Charles Black, împreună cu care are trei copii: Linda, Charles, Lori.

Ziarele și revistele au cam uitat-o. Dar Shirley Temple n-a pierdut gustul publicității, ambițiile ei de vedetă nu s-au stins. Doamna Black a decis să intre în arena politică. Visează să devină deputată de California. După cum aflăm din «Paris Jour», partidul republican, cîntînd pe gloria ei trecută, îi patronază campania electorală. S-ar părea că în lipsă de politicieni de suprafață republicanii încep să conteze pe... gloriile apuse ale ecranului. Probabil, au calculat ei, Shirley Temple poate să recolteze mai multe voturi decît un Goldwater falimentar (poate că, prin compensație, nefericitul candidat la președinție trebuie îndemnat să încerce la... Hollywood). Și astfel Shirley Temple a reapărut în fața spectatorilor. Deocamdată la televiziunea americană, într-o emisiune destinată unui prim contact cu viitorii alegători.

Amicii ei politici se întrebă dacă mica vedetă va reuși să culegă destule voturi din partea admiratorilor de odinioară pentru a ajunge pe băncile Congresului. Căci, mai apoi, în rolul de deputată va fi ajutată să se descurce...

M. RAMURĂ

la intrarea în parlament

În apropierea ușii de intrare în sala de ședințe a Parlamentului din Brasilia a apărut de puțin timp un cuier special. Aici, deputații sînt invitați să-și lase... revolverele înainte de a participa la dezbaterile parlamentare. «Nu putem permite — a subliniat președintele Parlamentului brazilian, Joao Batista Ramos — ca Parlamentul să devină scena unui film din vestul sălbatic». Respectiva măsură urmează unui schimb de focuri de revolver ce a avut loc între doi deputați rivali pe un coridor din apropierea sălii de ședințe a Parlamentului, după o dezbateri prefațată «înfierbîntată». Unul dintre ei, Estacio Souto Maior, se află încă în convalescență într-un spital din Brasilia.

Și totuși... La o săptămînă după introducerea regulamentului parlamentar cu privire la armele de foc, deputatul Oseas Cardoso a declarat de la tribuna Camerei Deputaților că adversarul său politic, fostul senator Silvestre Pericles, îl urmărește cu revolverul în mînă în clădirea Parlamentului. Polițiștii înzestrați cu aparate portative de radio au primit ordinul să-i supravegheze pe cei doi politicieni. Fostul senator se bucură, de altfel, de o veche reputație în ce privește incidentele provocate în rîndurile politicienilor din Brasilia. În urmă cu cîteva ani el a participat la un schimb de focuri de revolver cu un adversar politic, senatorul Arnon de Mello, dar gloanțele și-au greșit ținta și au atins un alt senator, omorîndu-l.

După cît se vede, la Brasilia se depun eforturi pentru ca viața politică să nu se mai desfășoare cu revolverul în mînă. Sarcina este foarte grea, lucru recunoscut, potrivit agenției Reuter, de inșiși deputații însărcinați cu supravegherea aplicării măsurilor luate, care au declarat că «este extrem de dificil să obții ca deputații să renunțe la armele lor».

I. RETEGAN



◀ Timp de cinci zile cîteva mii de tineri chilieni au efectuat un marș între orașele Valparaiso și Santiago, demonstrîndu-și solidaritatea cu lupta dreaptă a poporului vietnamez și cerînd încetarea războiului dus de S.U.A. în Vietnam.

DUPĂ CARTEA ALBĂ BRITANICĂ

de Silviu BRUCAN



Vizita în România a ministrului de externe al R.F. a Germaniei

Joi a sosit în Capitală dr. h.c. Willy Brandt, vicecancelar și ministru al afacerilor externe al Republicii Federale a Germaniei, care, la invitația guvernului Republicii Socialiste România, face o vizită oficială în țara noastră.

La sosire, pe aeroportul Băneasa au fost prezenți: Petre Blajovici, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe și alte persoane oficiale.



La Bologna a fost construită o nouă autostradă cu 8 piste, în lungime de 18 km, care face legătura cu autostrăzile ce duc spre Florența, Milano, Rimini și Ferrara.

La numai câteva zile după cutremurul catastrofal din regiunea Adapasari, soldat cu moartea a 80 de persoane și rănirea altor 100, în Turcia a avut loc o nouă mișcare seismică, în Anatolia răsăriteană; bilanțul oficial al acestui nou dezastru este de 108 morți și 92 răniți, fiind distruse totodată câteva mii de locuințe și edificii publice. În fotografie, după cutremurul din regiunea Adapasari.



Hotărâri recent anunțate la Londra și la Bonn au reanimat discuția cu privire la evoluția relațiilor interoccidentale și au repus pe tapet preocuparea Washingtonului față de o perspectivă care pare atât de neliniștitoare când este privită de peste Ocean.

«Cartea albă» publicată de guvernul britanic cu privire la strategia sa «pe termen lung» nu a constituit de fapt o surpriză pentru nimeni, cu atât mai mult cu cât ministrul apărării, Healey, i-a fixat un termen — jumătatea deceniului următor — care are nu numai funcția de a amortiza șocul politic, ci și pe aceea de a lăsa opțiunile deschise. Doar nici cei mai optimiști susținători laburiști nu pot gândi că guvernul Wilson va dura pînă în 1975...

Sub aspect tehnic, Anglia își propune ca la acea dată să reducă numărul trupelor staționate în Europa și să desființeze bazele militare permanente pe care le mai deține la est de Suez, păstrîndu-și totuși capacitatea de a interveni — la nevoie — cu ajutorul forțelor aeriene sau navale detașate special din Europa. Sub aspect politic, este vorba de o «repliere» strategică de mult dictată de posibilitățile financiare reduse ale Regatului Unit și de politica externă orientată spre Europa. Mai precis, de dorința de a demonstra existența acestei orientări celor șase membri ai Pieței comune și a răspunde astfel uneia din obiecțiile majore ale Franței la aderența britanică. Oricum, la Washington publicarea Cărții albe a stîrmit nemulțumire; au răsunit reproșuri la Casa Albă și cuvenitul avertisment că «guvernul britanic va trebui să se gîndească bine înainte de a lua aceste măsuri»; în Congres și în presă s-a făcut auzită constatarea că S.U.A. rămîn singurul polițai mondial. Cît privește N.A.T.O., ziarul «International Herald Tribune» observă cu amărăciune: «planul britanic de reducere a forței trupelor de pe continent agravează situația care a fost creată prin retragerea Franței și prin reducerile în bugetul militar al Germaniei occidentale».

Într-adevăr, ajustările în bugetul militar impuse la Bonn de fenomenele de stagnare din economia vest-germană au avut un ecou și mai puternic la Washington, mai ales că este vorba nu de 1975, ci de 1968-1969. Același ziar mai sus-citat este alarmat că «aceasta va întări desigur strigătele pentru o reducere drastică a forțelor americane în Europa». Este știut că un număr de senatori, în frunte cu liderul majorității, Mansfield, pledează de mult în favoarea unei asemenea măsuri.

Deși semnificația gesturilor din cele două capitale vest-europene nu trebuie exagerată, ele reprezintă totuși fenomene care erau de neconceput cu zece ani în urmă. Pe atunci, la ordinea zilei în N.A.T.O. erau: întărirea dominației americane, intensificarea războiului rece, planurile de sporire a diviziilor integrate. Acum, și revista

americană «Foreign Affairs» vorbește de un «spirit nou» în Europa, deși ea socoate că «deocamdată nu se poate preciza în ce constă «acest ceva nou» și cît de mult schimbă el caracterul repartitiei forțelor politice în Europa». Este adevărat că, la fel ca orice evoluție postbelică pe arena internațională, și evoluția europeană este plină de contradicții. Totuși, imprecizia în care se complace revista americană este nejustificată, chiar dacă explicabilă. Este evident, de pildă, că în fenomenele menționate în Franța, Anglia și R.F.G. se manifestă tendința principalelor țări vest-europene de a se degaja de controlul insistent și apăsător al S.U.A. și de a promova interesele proprii, chiar dacă la Londra acest lucru se face cu multă timiditate și cu termene cît mai îndepărtate, iar la Bonn argumentarea este de ordin fiscal-financiar.

Agresiunea americană în Vietnam și, într-un anumit fel, și conflictul militar din Orientul Mijlociu (cu consecințele lui pentru țările vest-europene care se alimentează cu petrol din țările arabe) au drept efect întărirea tendinței de a se scutura de dominația americană. În rîndurile oamenilor politici din Europa Occidentală se cristalizează convingerea că relațiile care le-au fost impuse în anii postbelici de către Statele Unite au încetat să mai corespundă intereselor și cerințelor lor actuale și că aceste relații trebuie depășite. Mai devreme sau mai tîrziu această convingere trebuie să-și găsească o reflectare în politica statelor vest-europene și, indiferent dacă Washingtonul dorește sau nu această evoluție, trebuie să-i facă față. O reflectare — subliniez din nou — care nu este lipsită de contradicții, deoarece existența pactului agresiv N.A.T.O., menținerea problemelor europene nerezolvate ca surse de încordare, continuarea cursei înarmărilor generează rezistențe și tendințe opuse normalizării situației în Europa. De asemenea, rivalitatea tradițională dintre principalele puteri vest-europene, care-și găsește forme noi de expresie în condițiile actuale (vezi Piața comună), face ca jocul tendințelor să fie și mai complex.

Oricum, noul cîștigă teren în Europa și nu numai în relațiile interoccidentale. Mult mai caracteristică pentru evoluția politică europeană este intensificarea relațiilor între țările europene cu sisteme sociale diferite, dialogul general inter-european care a devenit fenomenul dominant în viața continentului nostru. Contactele intereuropene Est-Vest pe toate planurile, lărgirea relațiilor multilaterale dintre țări, a întîlnirilor și discuțiilor dintre conducătorii de state și guverne — toate contribuie la însănătoșirea climatului politic pe continent și deschid drum cauzei pentru care militează neobosit România socialistă — securitatea europeană.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Scintei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.40.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Scintei».

casa de comenzi

„Mmic”

str. Nicolae Golescu nr. 17
telefon 14 18 60 și 14 71 56

vă oferă
produse
alimentare
de cea mai
bună
calitate.



TRANSPORTUL SE FACE LA DOMICILIUL DV.

De asemenea
se primesc
comenzi
pentru
a fi
ridicate
de dv.



GATA AMBALATE LA ORA ȘI ZIUA DORITĂ